

ALDYN

Povestiri din Memorie

Căderea în
gol

ALDYN

Povestiri din Memorie

CĂDEREA în GOL

2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALDYN

Căderea în gol / ALDYN - Galați : Axis Libri, 2011
ISBN 978-606-8324-06-7

821.135.1-32

Biblioteca Județeană „V.A. Urechia” Galați

© 2010 Editura Axis Libri

Str. Mihai Bravu, nr. 16, Galați, 800208

Tel: +40 236 411037; Fax: +40 236 311060

E-mail: axislibri@gmail.com, axislibri@bvau.ro

Copyright © 2011 Aldyn
Toate drepturile rezervate autorului

Motto:

***„Mai bine să ai un sfârșit de coșmar
decât un coșmar fără de sfârșit”.***

(Legile lui Murphy)

Întunericul era dens și gol. În liniștea sa profundă, presărată cu zgomote mute, se *auzea* într-o tăcere infernală, strigătul strident al tăcerii. Nu era nimeni în această imensitate și totuși cineva, sau ceva, a început să se miște. Dacă ți-ai fi deschis ochii, cu toate că diferența dintre închiderea și deschiderea lor era absolut insesizabilă, te-ai fi lovit instantaneu de zidul pietrificat și rece al *nimicniciei*. Acel *ceva*, care a început să se miște la un moment dat, împins de instinctul tangibil al existenței, erai chiar *tu*, propria-ți persoană *înălțată* la rangul de *cădere*.

Ai făcut primul pas prin întunericul atât de omogen, încât îți putea susține întreaga greutate, și ai simțit că te prăbușești irecuperabil. Nu era

nimeni acolo care să te prindă atunci când aveai să cazi, și în mod cât se poate de tragic, nu știai nici unde aveai să cazi. Nu îți puteai preconiza nici greutatea, nici timpul, și nici viteza căderii, pentru că erau acoperite toate de pânza groasă a întunericului ce îți înfășura cu finețe ființa.

Între întuneric și lumină, nu ai fi ales lumina, pentru că nu erai obișnuit cu ea, îți era necunoscută, și la un contact neprevăzut cu dimensiunea ei te-ai fi umplut de teamă, o teamă nevindecabilă, însă nici întunericul nu l-ai fi ales, pentru că deja te aflai în interiorul lui, fără voia ta. Atunci, ce ți-a mai rămas de ales? Putea exista cumva o stare între lumină și întuneric, între a fi și a nu fi? La această întrebare nu putem răspunde, pentru că din păcate nu cunoaștem răspunsul, și oricât de mult ne-am chinui să îl aflăm, vom rămâne cu siguranță departe de el.

Formele se pierduseră toate în această ceață de tăciune ce îți umbrea ochii cu densitatea ei înăbușitoare. Singurul lucru de care erai deplin conștient era sufocarea, o sufocare vecină cu moartea, și cu pierderea bruscă a conștiinței. Era o înecare lentă, sau o îngropare de viu la fel de lentă. Apa îți invadea parcă în reluare plămânii, cu valurile-i spumoase, ca și cum ai fi băut o șampanie dintr-o sticlă fără fund, și nu te-ai fi îmbătat niciodată, apoi pământul învăluia apa, și îți astupa nările într-o ultimă răsuflare, și timpul

începea să treacă cu repeziciune devenindu-ți cel mai mare dușman, pentru că, la sfârșitul scurgerii sale, a evaporării miraculoase și inexplicabile, aveai să mori, să te sufoci în propria-ți răsuflare. În ultima ta suflare. Cât de paranoic și de ciudat...

Cum ar fi oare să fii deja mort, și într-o ultimă încercare, într-o zbatere exacerbată între existență și inexistență, să mai mori odată? Poate cei mai mulți dintre dumneavoastră, iritați de teribilismul acestei situații s-ar întreba dacă așa ceva este posibil. Dacă o moarte în interiorul unei morți, mai poate fi înfăptuită. Din cele aflate de noi le spuneam că da, o asemenea faptă este posibilă, chiar dacă se prezintă precum ceva lipsit de logică. Poate că ați realizat deja că logica este în cazul de față, ultima tendință demnă de luat în considerație.

Ființa pe care încercăm să o urmărim în acest haos interminabil, a făcut primul ei pas, un pas mic pentru imensitatea care o înconjură, dar unul mare pentru ea însăși. Simțea că într-un fel sau altul își începuse drumul. Lupta cu indescifrabilul era acerbă. De fapt nu era o luptă propriu-zisă, o luptă efectivă, contra unui adversar bine determinat, în carne și oase, pe care să îl poți observa cu precizie și să îl poți ataca. Era ca și cum te-ai fi luptat cu neprevăzutul, adică mai exact cu tine însuși. Și ținând cont de aceste circumstanțe, stau și mă întreb, ca și *Gânditorul* lui Rodin dacă

o asemenea luptă este posibilă? Pentru că în situația de față, e ca și cum ai juca o partidă de șah cu două perechi de piese de aceeași culoare. Pe lângă faptul că este absurd, odată început jocul, te-ai încurca în propria luptă, printre acele piese dispuse în diferite locuri pe tabla de șah. La un moment dat nu ai mai putea distinge piesele oponentului și v-ai muta fiecare piesele celuilalt, întrebându-vă paroxistic, cine cu cine luptă și cât va mai dura această luptă ridicolă?

În drumul tău către necunoscut știai că mergi, dar nu puteai ști unde, și nici de ce. Mergeai pentru că pur și simplu nu aveai altă oportunitate. Nu aveai de ales între înainte și înapoi, însă liberul arbitru era mai activ ca oricând. El era balanța care armoniza acțiunile tale, transformându-le în licăriri scurte de compătimire și speranță.

Atunci ai încercat să faci un lucru memorabil, de-a dreptul eroic, te-ai zbatut dinadins să depășești un obstacol, dar nu era niciun obstacol. De ce atâta trudă și atâta transpirație? Pentru că nu știai ce se întâmplă, puteai să faci o infinitate de lucruri: să sari, să ții, să alergi, să te oprești, să te rostogolești, însă nu puteai controla această situație, erai închis într-o gaură fără fund. Și cel mai groaznic, era faptul că nu știai nici unde și nici de ce.

Omul, ca și ființă proiectată în spațiu, și încadrată în intervalul precis al unui timp, oricare

ar fi acesta, simte nevoia acută a identificării. Și de cele mai multe ori această identificare se înfăptuiește, comparativ cu certitudinile și nu cu necunoscutul, precum se întâmpla în cazul de față. Orice om trebuie să cunoască, și asta se înțelege de la sine, coordonatele existențiale în care se află. E adevărat că aceste coordonate pot fi de cele mai multe ori o minciună, dar ele trebuie să existe cu orice preț în mintea persoanei respective, altfel intervine paranoia, dezechilibrul și instabilitatea existențială.

Cu cât cunoaștem mai multe despre locul în care trăim cu atât aveam impresia că trăim mai bine, că suntem stăpâni pe situație, pe propria noastră viață, pe sângele care ne curge năvalnic prin vene. Când ne îndepărtăm de acest loc, asemănător cu locul copilăriei, ca să fac o comparație cât se poate de pertinentă, simțim că ne pierdem în necunoscut, într-un spațiu care nu ne aparține și cu care nu ne putem identifica nicicum. Iar acest lucru nu se înfăptuiește, pentru că spațiul respectiv nu este al nostru, acomodarea cu el nu a avut loc, sau într-o altă ordine de idei, oricât de mult s-a încercat această acomodare, ea rămâne totuși irealizabilă, ancorată undeva la marginea abisului.

Întunericul era apăsător și plin, umplut cu răsuflările tale disperate care nu știau încotro se îndreaptă. Mergeai către necunoscut și simțeai

că te scufunzi odată cu el. Ajuns acolo, în fața prăpastiei, care nici nu părea că începe, nici că se termină, te-ai întrebat retoric, dacă aveai să cazi vreodată în ea, de unde trebuia să începi, pentru că te aflai, cu sau fără voia ta, exact în mijlocul ei. Mijlocul acesta era bineînțeles ceva imaginar, o iluzie trasată cu cretă albă prin întunecimea fantomatică a spațiului.

Și atunci, în momentul căderii, mai exact cu puțin înainte ca aceasta să înceapă efectiv, ca un semn prevestitor, se producea acel sunet inconfundabil, generat parcă de un instrument stricat al unei orchestre, care era de-a dreptul apăsător și insuportabil. Și cu cât căderea avansa, cu atât rezonanța sunetului se amplifică, devenea din ce în ce mai tare, iar când atingea apogeul, visul se sfârșea și te trezeai speriat.

Căderea înceta și ea, iar tu constatai că te afli în patul tău și că totul a fost o iluzie, că nu căzuseși niciunde, și că de fapt visaseși, însă această senzație a căderii era atât de vie încât puteai jura că o trăiseși de-adevăratelea. Dacă ar fi trebuit să declari cu mâna pe Biblie veridicitatea situației, înainte de a te trezi din vis, ai fi jurat fără prea multe rețineri și fără muștrări de conștiință. Visul era atât de real încât sfida orice logică și limită a realității, era undeva dincolo de aceasta, într-un spațiu atât de complex, încât nu îl puteai înțelege. Erai numai tu, în luptă cu propria-ți

cădere... și în jurul tău abisul... *scara fără trepte...*

*

Manton LaShawn se trezi într-un țipăt de teamă, în mijlocul nopții ploioase, care arunca fulgere și tunete în toate direcțiile. În acel moment, speriată de strigătul acestuia, în liniștea deplină și neafectată a nopții terifiante, se trezi buimăcită și soția sa, Amy care încerca să înțeleagă ce se întâmplă. Manton era ud learcă de transpirație. Privindu-l ai fi zis că dormise afară în ploaia rapidă și interminabilă care zguduia din temelii geamurile apartamentului, și nu în patul său călduros și primitor.

— Ce s-a întâmplat dragule? Un coșmar?

Manton găfâia și nu reuși să zică nimic, parcă nici nu auzise întrebarea soției sale care îl luă în brațe și îl sărută suav pe obraz.

— Gata, a trecut, a fost doar un vis urât, acum ești lângă mine, nimic rău nu ți se mai poate întâmpla.

Fără a ține cont cătuși de puțin de afecțiunea soției sale, Manton se dădu jos din pat, și se duse în grabă la baie, fără a-i spune acesteia nimic. Ceasul electronic de pe noptiera de lângă patul imens, indica ora 3:15 am, iar peste aproape trei ore avea să sune într-un exces de furie, anunțând ora trezirii, și a pregătirii pentru

serviciu. Era sunetul pe care Manton îl ura cel mai mult. Își ura meseria și rutina pe care aceasta o implica. Cu toate că reușea să câștige destui de mulți bani, atâția cât să ducă o viață luxuoasă într-un apartament la fel de luxos, nu era împăcat cu munca sa, pentru că în afară de asta, nu îi mai rămânea mai deloc timp și pentru altceva. Și în plus acum mai erau și coșmarurile pe capul lui, care se tot repetau în mod necontrolat. Era deja a treia oară în săptămâna asta când avea același coșmar, același vis ciudat care îi bântuia mințile: simțea că se prăbușește, că pierde controlul asupra situației și că nu poate face nimic pentru a se opune. Era ca și cum un spirit necurat ar fi pus stăpânire pe el și îl tot agresa. Se simțea inofensiv și vulnerabil, dar nu știa ce să facă. Aștepta să treacă de la sine, dar nu trecea, părea că se amplifică într-un crescendo interminabil.

Acum era în baie, departe de vis, departe de tot, el singur cu gândurile sale. Se privi câteva momente în oglinda dreptunghiulară „zidită” în perete și medită.

Chipul său, acum obosit, surprins atât de clar în oglinda aceasta dreptunghiulară, se reflecta cu putere într-un spațiu supranatural. Privindu-se, știa că era el, dar părea un altul, o dublură a sa, o copie perfectă care totuși nu corespundea nicidecum imaginii reflectate. Își văzu atunci cearcănele adânci din jurul ochilor

perlați, delimitați de două sprâncene stufoase, dar aranjate, ce se încruntau de fiecare dată când devenea gânditor, nasul subțire și ondulat sub care se găsea, la o distanță rezonabilă, o gură uimită și lungă, care acum era întredeschisă, și care prin asociere formau un întreg plăcut. Dinții imaculați străluceau provocator în lumina falsă a băii, dând o impresie de curățenie. Obrajii osoși care nu făceau deloc punct comun cu restul chipului, păreau mai degrabă înfipti în extremitățile feței, decât delimitați armonios de aceasta, ieșind în evidență de fiecare dată când îți îndreptai privirea către el. În rest, era un bărbat frumos, cu părul negru și nu foarte lung, cu aspect tineresc, care ar fi atras privirea oricărei femei frumoase. Purta o barbă scurtă de doar câteva zile, pe care o rădea periodic, lăsându-și când și când cioc și mustață.

Privindu-se încă odată în oglinda miraculoasă din fața sa, și nevenindu-i parcă să creadă, rosti în gând, cu voce mută, întrebări fără răspuns:

— De ce una ca asta? Și de ce același vis de trei ori la rând? Când o să se oprească? De ce simt că mă prăbușesc, și ce e cu zgomotul acela ciudat și diabolic ce îmi zgârie urechile? Oare înnebunesc? Dar nu există niciun motiv să se întâmple una ca asta. Totul îmi merge bine, am o soție care mă iubește, în viitorul apropiat

un copil. De unde acest coșmar? De unde aceste stări de nesiguranță? Ce ar putea cauza așa ceva? Și ce să fac acum? Să îi spun lui Amy de situația mea? Nu, în niciun caz, nu vreau să o înspăimânt în timpul sarcinii. Dacă eu sunt agitat ea trebuie să fie calmă. Nu vreau să pățească ceva copilul. O să mai aștept o săptămână să văd cum evoluează lucrurile, poate a fost doar agitația și stresul de la serviciu, și apoi, dacă va fi nevoie, voi lua o decizie. Dar sunt sigur că o să treacă și nu o să trebuiască să iau nicio decizie.

Stătuse mai bine de o oră în baie, gândindu-se la astfel de lucruri ciudate, fără a-și da seama cât de repede trecuse timpul, și că mai avea aproximativ două ore până când trebuia să se trezească pe bune și să plece la muncă. De fapt, ora respectivă i se păruse zece minute și nimic mai mult. Atunci intră și Amy în baie, neștiind ce se întâmplă cu soțul ei.

— Dragule, de atunci stai în baie? Ce s-a întâmplat? N-am apucat să vin imediat după tine, te-am așteptat în jur de zece minute să vii înapoi, iar apoi am adormit și acum când m-am trezit din nou și am văzut ca nu ești lângă mine...

— Nu s-a întâmplat absolut nimic, numai că după ce m-am trezit din acel coșmar nu am mai putut să adorm la loc. M-am tot foit prin casă, negăsindu-mi starea.

— E aproape patru și jumătate, hai în pat,

pentru că mai e puțin și trebuie să te scoli și nu vreau să fii obosit când vei pleca la muncă. Trebuie să te odihnești.

— Daaaa, trebuie să mă odihnesc. Dar nu știu cum. (Ultima frază o rosti numai pentru el, în gând).

Se băgară apoi amândoi în pat și nimic important până dimineată nu se mai întâmplă, nimic terifiant sau agitant, în afară de zgomotul sistematic al ploii, care se izbea cu putere de întunecimea cadaverică a nopții, în care doar stelele și luna, undeva într-un colț retras mai luminau.

La ora 6:30 am punct, ceasul electronic de pe noptieră sună furios, trezindu-i în același timp pe soții LaShawn, care dormeau atât de bine în dimineata aceea răcoroasă de toamnă, când afară încă mai picura, semn că ploaia nu se sfârșise definitiv. Curgerea ei, care își mai pierduse treptat din ritm, încă mai pâlpâia, asemenea unui lumânări ajunse aproape de capăt, care mocnește, gata oricând să se stingă.

*

LaShawn lucra la o mare companie de telecomunicații, intitulată simbolic „People Talk”, o clădire imensă, de peste o sută de etaje, dotată de la un capăt la altul cu mii de birouri.

Rod al imaginației a trei mari arhitecți, de pe trei meridiane diferite ale globului, construcția se remarcă prin diversitatea concepțiilor și stilurilor alcătuitoare: astfel încât, părea mai degrabă o adunătură de idei proprii, specifice fiecărui arhitect în parte, care totuși într-un final se deschideau către multiple și complexe semnificații ce fraternizau într-un înțeles comun, ca și cum cei trei arhitecți ar fi fost frați în momentul în care s-ar fi hotărât să creeze această operă, o adevărată minune a lumii moderne.

Încă de la prima privire pe care această construcție futurista ți-o răpea, rămâneai fascinat și imobilizat de grandoearea și aerul modern pe care îl degaja prin fiecare por respirator, prin fiecare moleculă biomecanizată ce îi înfășura cu suplețe ființa tehnologizată. Clădirea, privită ca o parte integrantă a Creației părea ea însăși o ființă, cu un scop bine determinat, și la drept vorbind chiar asta și era: un centru imens de comandă, care unea prin intermediul ramificațiilor sale, o vastă rețea comunicativă. Aici erau stocate și înregistrate, într-un computer superperformant și inteligent, toate convorbirile telefonice, e-mail-urile și mesajele scrise ale cetățenilor. Era un fel de Big-Brother care urmărea fiecare mișcare, un ochi invizibil și atotcuprinzător ce stoca zi și noapte orice bătaie a inimii și orice tresărire.

La interior clădirea păstra aceeași eleganță

ca și la exterior, în sensul că totul era tehnologizat și modernizat: ușile mai importante se deschideau prin prelevarea amprenteii, iar celelalte funcționau pe bază de senzori de mișcare, luminile recunoșteau comenzi vocale și se aprindeau printr-o simplă combinație de cuvinte, internetul era wireless, lifturile automatizate, iar încăperile mai speciale, precum și centrele de comandă erau securizate la maxim, într-un cuvânt blindate.

Planul clădirii era destul de simplu: prin centrul acesteia, treceau patru lifturi de ultimă generație, grupate două câte două, ca și cum ar fi format un cub sau un paralelipiped secționat în patru părți egale. Datorită numărului ridicat de etaje, erau pe deplin necesare patru lifturi, care să transporte personalul în diverse zone ale clădirii, fără a aștepta prea mult eliberarea sau sosirea unuia. La orice oră ai fi luat liftul, găseai întotdeauna unul, dacă nu liber, cu siguranță prin apropiere, astfel că nu trebuia să aștepti nici măcar un minut ca să ajungi acolo unde aveai nevoie. Totul era gândit și aranjat în amănunt încă de la început. Se pare că cei trei arhitecți ajunseseră la un compromis și realizaseră o operă de artă „perfectă”, atât cât se poate înțelege prin acest cuvânt, ce fraternizează în mod absolut cu divinitatea.

Odată ce ieșeai din încăperile primitive ale lifturilor, te loveai de ambianța transparentă

a geamurilor imense, tăiate parcă dintr-o singură bucată și asamblate în fel și fel de moduri, pentru a compune birourile angajaților, care dădeau roată celor patru lifturi ce treceau prin mijlocul clădirii. Datorită geamurilor împrejmuitoare, lifturile puteau fi foarte ușor observate de către angajații firmei, în momentul în care acestea treceau prin birourile lor. Geamurile exterioare ale construcției erau reflectorizante, de un albastru ultra-marin închis, nepermițând pătrunderea luminii solare în incinta clădirii. Aceste geamuri exterioare filtrau lumina solară, curățând-o de impurități, apoi fie o lăsau să pătrundă în încăpere atât cât își dorea cel care avea biroul în zona respectivă, printr-o simplă apăsare de buton, ca și cum ar fi reglat temperatura de la aerul condiționat, fie o înlăturau în totalitate, iar atunci se trecea pe lumina artificială a becurilor fluorescente din dotare.

Ca să vă faceți o idee despre cum arătau aceste birouri ultramoderne, o să încerc o scurtă descriere, atât cât îmi permite memoria, fiindcă voi reconstrui pe baza amintirilor, așa cum am făcut și până în momentul de față, și așa cum voi face și de acum încolo, atunci când voi vorbi despre aceste întâmplări fascinante, care cu siguranță că merită relatate.

După cum spuneam, birourile angajaților arătau în mare parte la fel, numai cele ale șefilor erau diferite, însă acestea se aflau la etajele

superioare și de obicei ocupau un etaj întreg, în timp ce angajații împărțeau același etaj cu alți colegi de muncă. S-ar fi putut spune, și asta la drept vorbind, că etajul la care te aflai, spunea despre tine, ca și angajat, mult mai mult decât ai fi putut crede, pentru că erai repartizat la un anumit etaj în funcție de gradul responsabilității pe care îl aveai în instituție. Astfel, cu cât erai mai înalt în funcție, cu atât erai mai aproape de vârf, adică de ultimul etaj al clădirii. Era ca o numerotare: numărul etajului și funcția. Din acest punct de vedere, clădirea semăna la perfecție cu o imensă piramidă, chiar dacă avea o formă paralelipipedică.

LaShawn avea biroul într-o frumoasă și spațioasă încăpere situată la etajul 63, de la care se putea admira aglomerata Londră, presărată cu fel și fel de oameni, un adevărat tablou de personaje necunoscute și extrem de variate. De la aproape cei 200 de metri înălțime, orașul părea un furnicar imens, o învâlmășeală de ființe, în care își făceau loc, rând pe rând problemele și frământările vieții cotidiene.

Două uși imense de sticlă ornamentată, pe care se putea observa imediat emblema clădirii, un P artistic care se continua cu formațiunea „eople”, din care se iveau mai apoi un T răsturnat ce își avea linia orizontală de deasupra, la baza literei P, cu care forma un tot și care se continua la rândul lui

cu formațiunea „*alk*”, scrisă bineînțeles pe dos, formau un tot unitar extrem de bine organizat. Deschizând cele două uși, intrai într-o încăpere miraculoasă. Pe jos erau niște cuburi groase de sticlă din care se forma așa zisa *pardoseală*, care comunicau între ele printr-un canal cilindric ce le străbătea în totalitate, și prin care trecea un lichid vâcos care le încălzea în permanență, fără a fi nevoie de alte surse de căldură. În față se putea distinge un birou de sticlă neagră, asemănătoare onixului, care strălucea fabulos în lumina artificială a încăperii, iar pe birou un laptop la fel de negru funcționa fără întrerupere. În spatele biroului se înălțau sfidătoare geamurile reflectorizante, de un albastru marin, închis la culoare, care ofereau o priveliște extraordinară.

În stânga se afla o altă masă, tot de sticlă, însă ceva mai mică decât biroul de onix, de culoare argintie pe care se putea observa un computer imens, pe ecranul căruia se vedeau fel și fel de grafice și cifre. Părea că măsoară ceva, sau că ține o evidență de precizie elvețiană. În partea opusă a încăperii era un fel de bibliotecă, numai că nu era plină de cărți ci de carcase de DVD-uri, dispuse la fel de aranjat ca în cazul unor cărți. De altfel, s-ar fi putut spune că și aceste DVD-uri erau niște cărți, numai că nu așa cum suntem noi obișnuiți să fie, pentru că nu erau niște cărți obișnuite, ci niște *cărți electronice*. Fiecare carcasă era

numerotată și dispunea de un nume propriu, care o individualiza, stocând cu precizie informația aflată înăuntru.

Deasupra, pe tavanul acoperit în totalitate de o oglindă imensă, în care dacă te-ai fi privit te-ai fi observat atât pe tine, cât și restul lucrurilor înconjurătoare, luminau o serie de becuri fluorescente, care datorită oglinzii reflectau lumina în mod egal în toată încăperea, fără prea mult consum de energie. Era de ajuns să aprinzi numai câteva becuri, pentru ca toată camera să fie străpunsă de o lumină divină. De altfel, puteai configura sistemul astfel încât să aprindă numai acele becuri aflate în imediata ta apropiere și să le stingă pe celelalte, pentru că totul se baza pe mișcare, pe senzorii care detectau în orice moment orice ființă vie. Sistemul era un compus creat să interacționeze cu omul, să răspundă cerințelor sale și să i le îndeplinească, să-i ușureze munca și să întrețină confortul. Un sistem genial pe care toți și l-ar fi dorit în propria lor locuință, însă era mult prea scump pentru a putea fi achiziționat, și în plus era realizat și la comandă, ceea ce îngreuna și mai tare deținerea lui.

Manton intră în biroul său și se așeză grăbit la biroul de onix, pe care se afla laptop-ul personal de serviciu. Îl deschise, introduse parola pe care numai el o știa, și începu să tasteze nervos ceva la tastatură. După felul agitat în care tasta ai

fi spus că lucrurile nu îi mergeau tocmai bine, și chiar așa și era. Nu terminase încă treaba cu care fusese însărcinat iar șeful aștepta de la el raportul final, pe care trebuia să i-l prezinte încă de acum trei zile, așa că acum lucra de zor, greșind la fiecare minut câte ceva, ceea ce îl enerva la culme.

Se opri din lucru, se sculă de pe scaunul confortabil de culoare neagră, care se încălzea automat și regla temperatura corpului persoanei care îl folosea, și comandă telefonic o cafea pentru a se destinde vreme de un sfert de oră. După cinci minute sosi și fata cu cafeaua, o tânără mulatră de 20 de ani, care se asemena perfect cu cafeaua pe care o comandase LaShawn. Era o fată subțirică care avea părul împletit în cozi lungi, așa cum poartă negrii de obicei, cu o pereche de role din silicon, cu care se deplasa în timp record între etaje, și de la un etaj la altul, pentru a aduce la timp comenzile angajaților.

Toate fetele care lucrau la centrul de servire, purtau role, iar primul criteriu de angajare al acestora, pe lângă aspectul frumos și tineresc de care trebuiau să dea dovadă, era îndeletnicirea de a merge bine pe role. Erau fete de toate naționalitățile angajate aici, pentru că era un loc foarte căutat în care se câștigau foarte mulți bani. Dacă nu te propunea cineva nu aveai nicio șansă, și mai apoi, după ce te propunea, trebuia să îndeplinești la perfecție și cele două condiții

de mai sus, adică să fii fată, să arăți bine și să stăpânești mersul pe role.

De altfel, suprafața glisantă a holurilor și birourilor facilita mersul pe role, fiindcă după cum spuneam și mai devreme, totul fusese gândit dinainte, toate detaliile care alcătuiau această firmă gigant din inima Londrei. Iar fetele nu aveau timp nici să respire, atât de multe comenzi erau în timpul unei zile. Unii angajați beau cafea de două sau de trei ori pe zi, la care se mai adăugau și mesele principale ale zilei, iar în acest sens nu exista o regulă prestabilită de servire, în sensul că masa de dimineață se servea la o anumită oră, și așa mai departe. Fiecare comanda atunci când considera că este absolut necesar. Politica firmei se împletea armonios cu lucrul și pentru a se realiza această condiție, nu trebuiau să existe conformări generale, în sensul că fiecare trebuia să-și satisfacă propriile capricii, să nu fie obligat să mănânce la aceeași oră cu colegul, să ia pauză în același timp cu el sau să fumeze în același minut ca și el, și toate astea pentru a nu întrerupe lucrul bineînțeles. În felul acesta totul mergea ca pe roate, toată lumea era independentă și își făcea treaba cu sârguință, sau cel puțin așa lăsa să se vadă.

În fiecare zi, pentru a se deplasa în timp record de la un etaj la altul Manton trebuia să ia liftul, cu toate că suferea atât de *claustrofobie* cât și de *acrofobie*. Cu toate că simptomele acestor

afecțiuni nu erau într-o stare foarte avansată, se putea distinge în mod clar un început. De aici și aparenta liniște a lui LaShawn, care nu se simțea câtuși de puțin afectat de *virusul* acestor boli. Punea totul pe seama problemelor și stresului de la serviciu, a îndatoririlor și sarcinilor importante de care răspundea.

Cam în ritmul acesta, întreținut de grijile înlănțuite și interminabile, se derula pentru Manton fiecare zi pe care o petrecea la biroul său de ultimă generație. Probleme care cereau o rezolvare imediată și răspunderi nelimitate, la care dacă nu se putea conforma și nu putea rămâne pe poziții, adică ferm și hotărât, în ceea ce avea de făcut, ar fi riscat să fie dat la o parte de către cineva care putea îndeplini cu promptitudine aceste sarcini și îndatoriri. Era o luptă permanentă între angajați, pentru promovarea în funcție, pentru că firma punea preț pe adaptabilitate și consecvență, astfel încât, orice persoană aflată într-un loc înalt al conducerii, exceptându-l pe patron și pe cunoștințele acestuia, putea să decadă din funcția pe care o ocupa, și să ajungă de unde plecase, dacă nu se ținea de treabă, sau altfel spus, dacă nu era la *înălțime*. De altfel, una dintre devizele firmei era: „*Dacă te temi de înălțime, te putem aduce mai jos*”. Cât despre Manton, acesta se temea de înălțime, dar nu în sensul dat de noi aici acestui termen, ci într-unul, ca să spunem așa, ceva mai *figurat*, chiar

dacă adaptat la situația înfăptuirii sale, el rămâne tot *propriu*.

*

Ajuns acasă, după o zi de lucru ca oricare alta, și văzând că visul acela de coșmar nu înceta să revină, ca o migrenă obsesivă, Manton se închise într-unul dintre dormitoare, pentru a fi cât mai departe de privirile iscoditoare și întrebătoare ale soției, își luă cu el servieta de serviciu pe care o deschise și din care scoase ziarul pe care tocmai îl cumpăraseră de la unul din magazinele din apropiere. Îl răsfoi cu repeziciune până când ajunse la titlurile de anunțuri matrimoniale, unde găsi imediat ceea ce căuta. Ochii i se fixară dintr-o dată asupra căsuței, în care erau cuprinse datele pe care își dorea să le vadă:

„DR. MAXIMILIAN BALDWIN, psihiatru de profesie, vă așteaptă la cabinetul său personal de pe Broad Sanctuary, nr. 41 din Londra.

Asta numai dacă o vizită la psihiatru vă este absolut indispensabilă!

Mail: max_baldwin@yahoo.com

Telefon: 0044 8639046515

*Dacă ai o problemă nu ezita, scrie-mi sau sună-mă!
Aici problemele tale încetează să mai existe!”*

Privi anunțul cu o oarecare neîncredere, întrebându-se dacă până la urmă chiar are nevoie de un psihiatru. S-ar părea că propoziția glumeață, „*Asta numai dacă o vizită la psihiatru vă este absolut indispensabilă!*”, scrisă în cadrul articolului, i-a rămas întipărită în subconștient, care acum lucra din răspuțeri pentru a-l convinge că trebuie să stea liniștit, și să nu se agite degeaba. Apoi, dezmoțindu-se ușor din starea de moleșală care îl cuprinsese, duse mâna la buzunarul hainei și trase afară telefonul mobil. Mai privi odată numărul de telefon din ziar, apoi îl formă cu repeziciune pe tastele telefonului, dar nu avu curaj să sune, așa că închise și căzu pe gânduri, moment în care se trânti cu poftă în patul din cameră.

Închise ochii și privi în adâncul ființei sale, în care nu putea întrezări nimic bun, o neliniște declarată îl răvășea și nu îi dădea pace. Nu putea ști ce este, dar bănuia că nu poate fi ceva bun. Se aștepta la tot ce era mai rău. Se simțea ca și „Neliniștitorul”, lui Sigmund Freud, un lucru ascuns care și-a permis să se concretizeze și să tulbure ordinea deplină din jur.

Oricât s-ar fi străduit, Manton nu reușea să se regăsească în cadrul propriei sale existențe, ca și cum, o urmă adâncă de incertitudine intelectuală și existențială pusese stăpânire pe el. Era tot el, la suprafață același chip și aceeași atitudine, dar înăuntru era parcă altcineva, un spirit potrivnic

care îl bântuia. Nu știa de ce de fiecare dată când închidea ochii, avea ciudata senzație a prăbușirii în gol, a indefinitului și a nesiguranței, ca și cum ar fi părăsit această lume, și ar fi ajuns într-o alta, într-o dimensiune în care legile logicii și ale rațiunii se dezintegrează și formează alte legi care nu se supun firii conștiente.

În plus, visul lui, de fapt ce spun visul lui, coșmarul lui tulburător, devenea mai clar și mai viu cu fiecare clipă, cu fiecare zi a săptămânii. Dacă ar fi reușit să ajungă la un consens, să înțeleagă ce se petrece în mintea lui, ar fi pus singur capăt problemei, ar fi căzut până la capăt în vis, pentru a reveni la normalitate în lumea reală, dar căzătura era interminabilă, la fel și starea lui. Ce putea face? Atunci deschise ochii din nou, ca pentru a se reîntoarce pe meleagurile acestei lumi, și rosti cu voce tare:

— Mă voi duce la psihiatru! Trebuie! apoi își continuă monologul în gând:

— Am așteptat prea mult ca lucrurile să se rezolve de la sine, dar nu se rezolvă!

*

Maximilian Baldwin era un psihiatru german stabilit de ceva timp în Anglia, la Londra, unde deținea un cabinet propriu, care pe lângă faptul că îi aducea foarte mulți bani, îi oferea și

faima dorită. Se chinuise vreme îndelungată să ajungă aici, și acum când soarta îi surâsesse cu un zâmbet până la urechi, complotând parcă pentru bunul mers al vieții sale, simțea că visul său devenise realitate, că în sfârșit avea pentru ce trăi, chiar dacă, în mod cât se poate de absurd trăia de pe urma celor cu probleme. Îi dispăcea termenul de „bolnav mintal”, sau „dereglat psihic”, și obișnuia să își numească pacienții drept „persoane cu afecțiuni”, transpunând astfel înțelesul primordial al bolnavului, într-unul modern, mult mai potrivit pentru societatea actuală a secolului XXI.

Știa că succesul în meseria sa consta în a nu le lăsa pacienților impresia că sunt niște persoane bolnave, care suferă de ceva anume, de ceva foarte grav, în consecință de anumite afecțiuni intratabile. De aceea și avea foarte mulți pacienți care îi călcau pragul, și care declarau cât se poate de sincer, că l-au vizitat fiindcă: „simțeau nevoia de a comunica cu o persoană potrivită”.

Cei mai mulți veneau aici pentru că sufereau de lipsa de comunicare și nicidecum pentru că ar fi avut anumite probleme, sau chiar dacă simțeau într-o oarecare măsură, prezența unei dereglări funcționale în organismului lor, nu făceau din asta un act de tragism, și, de cele mai multe ori, nici nu recunoșteau ca fiind drept probleme, aceste „mici dereglări”.

Aici intervenea, cu o foarte mare iscusință Maximilian, care știa cum să își trateze pacienții, cum să le afle cele mai ascunse gânduri și dorințe pentru a putea sesiza „cauzele care și-au pierdut cauzele”, după cum îi plăcea să spună. Atunci când cauzele inițiale ale organismului nu mai generau efectele prestabilite, asociate fiecărui organ în parte, însemna că a avut loc o dereglare a acestora, o disfuncție care trebuia imediat remediată.

Baldwin era un bărbat bine făcut, solid, cam la un metru optzeci, cu părul albit pe alocuri, cu ochi pătrunzători și alungiți, ca ai unui chinez, cu fața luminoasă, și cu o evidentă tărie de caracter. Cu toate acestea chipul său, bine alcătuit și proporționat, parcă după un precis calcul matematic, era un amestec de încruntare și bunăvoință, un amestec atât de inadecvat încât puteai distinge imediat în el liniștea și apăsarea ce-l frământau. Avea în jur de 40 de ani, dar părea mult mai bătrân, cam pe undeva pe la 50, poate și datorită meseriei sale care cerea foarte multă dedicație și pasiune. Nu putea intra în sufletele pacienților săi, în gândurile lor cele mai tainice dacă nu se transpunea pe deplin în ființa acestora. Încerca să îi înțeleagă până la *epuizare*. Și de cele mai multe ori reușea.

Când era la muncă, în biroul său ultramodern purta întotdeauna un costum elegant, nu pentru că i-ar fi plăcut ci pentru că

prezenta mult mai multă încredere și seriozitate în fața pacienților săi. Înainte de a ajunge psihiatru lucrase la o bancă, unde în mod evident ținuta era obligatorie. De aici și repulsia sa față de îmbrăcatul la patru ace. Costumul, cu toate că era unul dintre cele mai fine, și mai frumos croite, marca Paolo Rossi, simțea că nu i se potrivește, că îl strânge și irită. Însă putea trece foarte ușor peste aceste inconveniente, atunci când se gândea la bani: la cât de mult câștiga ca psihiatru. Nici nu putea să creadă că pe lume există atât de mulți „afecționați”, care necesitau un tratament pe termen lung sau scurt.

Datorită lor conducea un luxos și nou Aston Martin, marca DBS cumpărat nu în leasing sau prin împrumut ci cu banii jos. Achiziția îl costase nici mai mult nici mai puțin decât 170.000 de lire sterline dar își merita pe deplin investiția. În plus, nefiind căsătorit, avea lipici la femei.

Cabinetul său era amplasat pe Broad Sanctuary, lângă Parliament Square într-o zonă foarte circulată, exact în centrul Londrei. Înainte de a-și deschide acest cabinet, adică în urmă cu aproximativ patru luni, lucrase la o bancă, însă pasiunea lui era de a ajunge psihiatru, de a-i ajuta pe ceilalți, de a le da sfaturi folositoare. Privea viața ca pe o legătură socială, ca pe un contact neîntrerupt cu semenii, și, mai mult decât atât, ca pe o relație de întraajutorare.

În acel moment secretara, o femeie cam pe la 35 de ani, o blondă cu picioare lungi și privire înșelătoare, pe care doctorul o aborda de câte ori avea ocazia, intră în biroul acestuia și îl anunță că un anume Manton LaShawn, care spune că ar dori să-i fie pacient, așteaptă afară.

— Domnul LaShawn nu are rezervare, începuse aceasta, dar este foarte hotărât să vorbească cu dumneavoastră. Vine pentru prima dată aici. Ce fac? Îi spun să intre, sau îl anunț că sunteți ocupat?

Maximilian se uită la ceasul său elvețian, pe care îl purta la mână stângă, și cântări cu acuratețea unui matematician situația.

— E 16:35, începuse el, și următorul pacient e programat la ora 18:00, așa că mă lipsesc puțin de timpul meu liber și îi ofer domnului LaShawn întâietate. Spune-i să intre, să vedem ce vrea!

Secretara ieși și îl anunță pe LaShawn că este așteptat. Acesta se ridica grăbit de pe scaunul din hol și se îndreptă cu grijă spre ușa cabinetului. Când intră îl zări pe doctor, sobru și serios, în costumul său impecabil, stând la biroul său modern pe care erau înșirate zeci de foi și cărți, alături de un laptop elegant.

— Bună ziua, îmi pare bine să vă cunosc domnule dr. Maximilian Baldwin. Manton LaShawn mă numesc.

— Știu, secretara m-a anunțat că veniți.

Luați loc vă rog!

Manton se așază în fotoliul confortabil din fața dr. Maximilian, privindu-l pe acesta extrem de pătrunzător, gata parcă pentru a-i destăinui unul dintre cele mai mari secrete ale sale, și întrebându-l în mod indirect prin mimica încordată a feței dacă poate începe, și dacă se poate baza pe încrederea sa.

Baldwin înțelese această privire și crispare ce îi contorsiona lui Manton întregul corp, și luă cuvântul:

- Doriți o cafea, domnule LaShawn?
- Nu, mulțumesc!
- Atunci un ceai!

Privindu-l pe dr. Maximilian, care avea mai mult decât o figură rugătoare, LaShawn nu îl putu refuza și zise:

- Da, un ceai cred că ar fi mai potrivit.

Dr. Maximilian ridică receptorul telefonului aflat pe biroul său de lucru, și își sună secretara, căreia îi ceru două ceaiuri fierbinți, apoi după câteva momente de tăcere, își începu atacul, după o metodă destul de ingenioasă, numai de el știută:

– Domnule LaShawn știți ce se spune despre psihiatrie? Care este definiția ei exactă, cu se ocupă și ce obiective are?

– În linii mari, răspunse Manton cu jumătate de gură, doar nu se aștepta acum să îi

vorbească în termeni academici, despre un lucru la care nu se pricepea.

Dr. Baldwin, reluă cuvântul și spuse:

— Psihiatrul francez Henry Ey, spunea despre psihiatrie că este o: „ramură a medicinei care are ca obiect patologia **vieții de relație** la nivelul asigurării **autonomiei** și **adaptării** omului în condițiile proprii existenței”.

— Înțelegeți domnule LaShawn?

— Mă străduiesc.

— Țsta e un lucru bun. Sunteți căsătorit?

— Da! răspunse Manton.

— Foarte bine. Știți ce se spune despre persoanele care trăiesc singure?

— Nu! Ce anume?

— Că singurătatea prelungită duce la depresie.

— Nu e și cazul meu.

— Categorie! Așadar care este relația pe care o aveți cu soția dumneavoastră? Totul merge bine? Vă înțelegeți de minune sau vă certați destul de des?

— Nu, nu, ne înțelegem mai bine ca niciodată. În plus așteptăm și un copil. Este însărcinată în luna a patra.

— Minunat. Mă bucur să aud una ca asta. Atunci dacă *viața de relație*, sau mai bine zis *viața în relație* e perfectă, care ar fi problema? Există cumva posibile neadaptări în ceea ce privesc condițiile

existențiale?

- Ar cam fi ceva în acest sens, cred.
- Ce anume?
- Pai știți, mi-e cam teamă de tot ceea ce se numește *tehnologie*.
- Cum așa?
- Pai să vă explic.
- Vă ascult!

În acel moment, intră secretara care ținea în mână o tavă, pe care erau așezate simetric două cești din care ieșea un abur ademenitor și înmiresmat. Puse tava cu grijă pe birou, și plecă fără a scoate un cuvânt. Dr. Maximilian ridică ceașca de ceai din dreptul său, și o duse absorbit la gură, dar se fripse și o retrase imediat, rostind în gând o scurtă înjurătură. Fără a se atinge de ceașca de ceai, Manton își continuă ideea, parcă pentru a nu și-o pierde:

— Am anumite temeri în ceea ce privește tehnologia, însă nu trebuie să vă gândiți acum la tot ceea ce implică ea. Mă tem de acele lucruri, sau aspecte ale ei, de care depind ca și om, care vizează siguranța mea personală.

— Îmi puteți da și un exemplu?

— Da, desigur. Cel mai mult mă tem de lifturi. De fiecare dată când mă urc într-un lift, oricât de sigur ar fi el, am impresia că s-ar putea prăbuși în orice clipă, și atunci încep să îmi imaginez acel vis cutremurător care îmi bânuie

noaptele: interminabila *cădere în gol*.

— Aveți astfel de visuri, în care simțiți că vă prăbușiți, ca și cum ați cădea în gol la infinit, și că nu ajungeți niciodată să atingeți solul?

— Da, și se tot repetă obsesiv. Uneori mă trezesc în miezul nopții, speriat ca un copil care a văzut nu știu ce monstru, și nu mai pot adormi la loc. E jenant, pentru că îmi pierd puterea de concentrare și mă simt și foarte obosit. Nu mai știu ce să fac, pentru că nu vreau să o îngrijorez pe soția mea care este însărcinată, nu vreau să își facă griji, știți, i-ar putea dăuna bebelușului.

— Da, desigur.

— Ea nici nu știe, că mă aflu acum în cabinetul dumneavoastră, și vreau ca asta să rămână între noi. Cred că o putem scoate la capăt într-un final.

— Nici nu mă îndoiesc, domnule LaShawn.

— Credeți că sufăr de claustrofobie, sau ceva de genul?

— Domnule LaShawn știți ceea ce se spune în psihologie și psihiatrie despre fobii?

— Nu! Ce anume?

— Că omul se naște cu două fobii sau temeri.

— Care anume?

— Teamă de zgomot și de cădere.

— Exact de acestea două sufăr și eu.

— Să nu spunem că *suferiți* încă. Să

spunem mai degrabă că ele reprezintă o fază incipientă spre un drum pe care vom încerca cu tot dinadinsul să nu îl parcurgeți.

– Dar visul meu se tot repetă, în mod obsesiv. Și înainte de a începe efectiv starea de cădere, se declanșează acel zgomot care îmi zgârie creierii la propriu. Cum puteți explica acest lucru?

– Domnule LaShawn când ne scăpăm imaginația de sub control, – partea cea mai delicată și importantă a minții noastre, – apare o teamă absolut normală, ce poate merge până la manifestări de tip patologic. Cred că asta s-a întâmplat în cazul dumneavoastră. O simplă „defectare” a imaginației.

– Adică vreți să spuneți că sunt nebun? Că nu mai știu ce fac?

– Nicidecum domnule LaShawn.

– Spune-mi te rog Manton, mă simt mai aproape de cei care mă strigă pe numele mic decât cei care îmi folosesc în discuții numele de familie.

– Foarte bine, domnule Manton. Ceea ce trebuie să știți, și vreau să vă explic este faptul că o aparentă dereglare a imaginației nu înseamnă în mod exclusiv și pierderea totală a acesteia, incapacitatea ei de a mai rula la putere maximă. E ca și cum ai fi pe un munte înalt, însă nu ai putea vedea tot peisajul, datorită valului de ceață ce tocmai s-a abătut de nicăieri, în acel moment, în zona respectivă. E ceva periodic, care trebuie

să treacă. Imaginea care ar fi trebuit să fie clară, devine astfel „incertă”, însă ea există acolo la fel de vie ca atunci când vremea este bună, clară și cu mult soare. În cazul dumneavoastră vremea este acum puțin nefavorabilă, iar prin apelul pe care l-ați făcut la mine, vom încerca să restabilim vremea bună, să aducem din nou soarele în viața dumneavoastră. Iar acesta nu este un lucru greu, sau imposibil după cum sunteți tentat să credeți. În viața fiecăruia dintre noi, există atât zile însorite cât și zile întunecate. Acest proces inevitabil al interschimbării face parte din alcătuirea variabilă și asimetrică a vieții.

— Foarte interesant! Susțineți deci că nu este ceva grav, și că situația se poate remedia destul de ușor, nu?

— Exact, domnule Manton.

— Îmi pare bine să aud asta.

— Am uitat să vă întreb, dar ați suferit în trecut vreun accident, petrecut în lift? Ați rămas cumva blocat, sau ceva de acest gen?

— Da! s-a întâmplat odată când eram mic. Până în acel moment îmi plăcea nespus de mult să merg cu liftul, mă plimbam ori de câte ori aveam ocazia, era un fel de jucărie pentru mine, o distracție puerilă. Însă într-o zi, urcându-mă în acel lift, fără a ști ce mă așteaptă, fără a bănuî cătuși de puțin ceea ce avea să urmeze, inevitabilul s-a produs. Liftul s-a oprit între etaje și m-am speriat

îngrozitor. Am început să țip și să plâng fără încetare, pentru că eram singur și nu știam cum să ies din aceea strânsoare. Evenimentul nu a durat mai mult de un minut, când liftul, auzindu-mi parcă disperarea, s-a pornit de la sine, ducându-mă cu bine la destinație, însă mie mi s-a părut o veșnicie.

— Și de atunci bănuiesc, că nu v-ați mai urcat niciodată într-un lift.

— Niciodată singur.

— Deci ați mai mers, dar nu singur.

— Da! În compania altor persoane și pe cât de rar posibil.

— Înțeleg, însă cel mai bine ar fi să încercați să vă învingeți această teamă, deplasându-vă puțin câte puțin și singur cu liftul, pentru a deveni mai sigur pe forța dumneavoastră interioară și pentru a scăpa de orice fel de fobie. Într-adevăr nu este un lucru ușor, dar trebuie făcut, pentru că altfel va prinde rădăcini și mai adânci în subconștient, și mai târziu va deveni imposibil de îndepărtat sau remediat. Trebuie să vă învingeți singur temerile și să luptați din răspuțeri până la ultima suflare cu ceea ce vă provoacă groază. Un antidot mai bun ca acesta nici că poate exista. E cea mai sigură cale.

— Domnule Baldwin, începu Manton pe un ton foarte serios, îmi face plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, simt că mă înțelegeți în ceea ce spun și asta contează cel mai mult. Aș dori, dacă

se poate să fiu pacientul dumneavoastră, dacă bineînțeles mai dispuneți de un loc liber pe lista de serviciu.

— E adevărat că sunt cam încărcat, dar de data asta o să fac o excepție și o să vă înscriu pe lista mea, și nu ca pacient cum spuneți dumneavoastră, ci ca și client.

Momentan mă simt incapabil să vă prescriu o rețetă, este de abia prima vizită și nu vreau să mă grăbesc în a trage concluzii, pentru că nu vreau să greșesc.

— Vă înțeleg.

— Ce ați spune să mai treceți pe la mine, peste trei zile, să mai discutăm și să îmi destăinuiți dacă visul se mai repetă în tot acest timp.

— E perfect. Să-mi spuneți și cât mă costă ședința de azi, și puteți să-mi percepeți și TVA pentru că am sosit neanunțat. Doctorul râse cu poftă, apoi Manton își relua discuția:

— Știu că era firesc să-mi fac o rezervare și să vă comunic telefonic sau prin e-mail că vreau să fiu pacientul, pardon, clientul dumneavoastră, dar nu am putut pentru că...

Dr. Maximilian nu îl lăsă pe Manton să își termine propoziția, intervenind prompt:

— Nu este nicio problemă. Vă puteți înscrie chiar acum, și îi întinse lui LaShawn un formular de înscriere, cerându-i să îl cerceteze și să îl completeze până data viitoare.

În ceea ce privește banii, să spunem că ședința de astăzi vă costa exact 1000 de lire, cu tot cu TVA, și râseră amândoi cu gurile până la urechi.

LaShawn îi plăti doctorului integral, cu banii jos, apoi își luă la revedere de la acesta și ieși parcă ceva mai mulțumit de cum venise, din cabinetul acestuia.

*

Manton se afla în fața liftului. Simțea că trebuie să își învingă teama odată pentru totdeauna. Își amintea cuvintele dr. Maximilian și încerca să le respecte întocmai. Se afla la etajul 54 al clădirii în care lucra. Încercă să nu se gândească prea mult la distanța ce se înălța ca un hău interminabil între el și baza construcției. Închise ochii și pași. Se afla înăuntru. Și lucrul cel mai important de ținut minte, este acela că era singur, nu era nimeni alături de el cu care să își împartă temerile.

Era ca și cum toate spaimele care se degajau din ființa sa, radiau împrejurul său, lovindu-se puternic de pereții liftului, pentru ca mai apoi să se reîntoarcă, cu o viteză și mai mare înapoi în sufletul său. Dacă ar mai fi fost cineva cu el în lift, această energie s-ar fi împărțit în mod egal între el și persoana însoțitoare. Dar acum nu era nimeni

acolo care să *absoarbă* o parte din această energie distructivă. Era singur și teama îl omora, îl devora până la ultima suflare, pe care cu greu și-o putea stăpâni, să nu-i străpungă inima și plămânii.

Cu toate că lifturile erau de ultimă generație, și nu prezentaseră niciodată defecțiuni de când gigantica clădire din centrul Londrei fusese deschisă, se temea totuși de acestea. O spaimă prelungă și sufocantă îl învăluia atunci când călca pragul acestor „cutii”, după cum le numea el. De cele mai multe ori prefera să meargă pe scări atunci când trebuia să se deplaseze între etaje aparent apropiate. Dacă era vorba de două, trei, patru sau cinci etaje mergea pe scări, pentru că după cum spunea, atunci când colegii săi luau liftul: „nu mă simt în *largul* meu în lift”. Uneori mergea chiar și zece etaje pe scări, atunci când nu era presat de timp. Prefera să știe că se află pe picioarele lui, decât să fie la dispoziția unei cutii electronice, în care intra, dar din care nu mai era sigur că va ieși. Nu intra niciodată singur în lift, și de fiecare dată când intra se afla în compania altor persoane, pe care nu le putea refuza, pentru a nu se face de râs în fața acestora.

Cât timp se afla în lift, inima începea să îi bată mai tare, ca și cum ar fi alergat zece kilometri, și transpira la fel de mult. Cu toate că plimbările între etaje nu durau mult, – ca să parcurgi întreaga distanță a clădirii, de la parter până la ultimul etaj

aveai nevoie de maxim 3 minute, – acele clipe în care era închis între cei șase pereți împrejmuitori ai liftului i se păreau ore. Se uita nerăbdător la ceasul pe care îl purta la mână și ai fi zis că se cronometrează, că vrea să câștige cursa, ajungând primul la destinație, însă nu făcea întrecere cu nimeni. Se uita la ceas pentru că nu mai avea noțiunea timpului, acesta părea că se dilată ca în teoria relativității a lui Einstein, devenind etern. I se păreau cele mai lungi clipe din viața lui.

*

– Așadar cum au decurs ultimele zile, de când nu ne-am mai văzut, domnule Manton? Ați reușit să faceți oarecare progrese, sau lucrați încă la acest lucru?

– Spre surprinderea mea, pot spune că am făcut un pas înainte, nu foarte mare, dar destul de evident.

– Îmi pare bine să aud una ca asta. Sincer nu mă așteptam, dar intuisem încă de la început că sunteți un client extrem de capabil, de aceea m-am și hotărât atât de repede în privința dumneavoastră. Ați adus contractul?

– Da, desigur! și Manton scoase din servieta sa, formularul pe care doctorul i-l dăduse la prima lor întâlnire.

Doctorul îl privi cu atenție, cercetă fiecare

pagină, asigurându-se că totul este completat întocmai, după care îl introduse într-unul dintre bibliorasturile aflate în partea laterală a biroului său, pe unul dintre rafturile solide ale bibliotecii.

— Am trecut și de primele formalități, așa că vom merge mai departe, încercând să găsim o soluție la problema dumneavoastră. Cum e cu coșmarul? Mai revine?

— Sincer să vă spun, da! E la fel de viu și autentic ca în prima zi în care a început să mă bântuie. Uneori nici nu mai știu dacă mă aflu în lumea reală sau dacă visez, dacă ceea ce văd și simt se petrece aievea sau dacă este doar o fabulație a minții mele. Cred că am ajuns în stadiul în care nu mai pot discerne între vis și realitate. E ca și cum le-aș trăi pe amândouă în același timp.

— Știți că diferența dintre vis și realitate este enorm de mică, domnule Manton, de fapt aceste două dimensiuni sunt grupate asemenea unor calote, într-o singură sferă. Una dintre jumătăți îi este specifică visului, cealaltă realității. Astfel, este foarte ușor să *cădem* dintr-o parte într-alta, fără a ne da seama de aceasta. Starea de trezie poate fi definită ca o realitate cu sens iar starea de vis ca o realitate fără sens. Însă chiar și în această realitate fără sens, există o anumită logică, însă noi nu o putem descoperi.

În acest context, geniul, care este o boală și de care au suferit de-a lungul istoriei foarte

mulți oameni, apare atunci când persoana în cauză, se raportează, mai bine zis se *conectează* mai des la irealitate, sau suprarealitate decât la realitate. Așadar, geniile rămân mai mult timp ancorați pe tărâmul propriei lor imaginații decât pe cel al imaginilor înconjurătoare propriuzise. Este un fenomen pe care știința și medicina încă încearcă din răsputeri să îl înțeleagă și să îi ofere o explicație verosimilă. Întrebarea la care cercetătorii se străduiesc să răspundă este: „Ce se întâmplă în mintea unui geniu?”, dar asta este o altă problemă, ce se depărtează oarecum de discuția noastră. Însă dacă acestei întrebări i s-ar putea oferi un răspuns pertinent și suficient, sau mai degrabă o serie de răspunsuri, pentru că în mod cert nu poate fi vorba despre unul singur, afecțiunile de acest tip, ar putea fi tratate mult mai ușor, pentru că ele vizează *imaginația*, – o parte din creierul uman, care nouă psihiatrilor ne este încă necunoscută.

Psihiatria încearcă să găsească diferite remedii pentru cele mai cunoscute fobii, iar greutatea deslușirii acestora constă tocmai în faptul că ele au o unică sursă: mintea umană. De aici pornesc toate bolile și fobiile, tot ceea ce nu ne dă pace și ne neliniștește. Dacă am cunoaște mai multe despre gânduri, cum se nasc și de ce se produc, de ce se îndreaptă spre ceea ce se îndreaptă sau, de ce uneori rămân pe loc, în inacțiune, am

putea prescrie mult mai ușor un tratament, o rețetă miraculoasă care să meargă direct la țintă și să anihileze imediat boala. Însă nu știm, și pipăim ca niște orbi o tumoare, încercând să ne facem o idee despre cum arată.

În meseria de psihiatru nu vei întâlni niciodată două afecțiuni de același tip, chiar dacă ele poartă aceeași denumire, și par a se îndrepta spre aceeași direcție, pentru că drumul pe care ele îl parcurg pentru a ajunge în punctul cu pricina este întotdeauna diferit. De aceea, datorită acestei varietăți de deplasare, unele boli pot fi tratate dacă sunt depistate la timp, tocmai pentru că nu se supun unui anumit tipar evolutiv. Boala ia o formă diferită în fiecare corp pe care pune stăpânire, pentru că după cum putem constata, fiecare corp este diferit. Este asemenea virusului HIV care se individualizează în fiecare persoană pe care o atacă, un virus inteligent care urmează propria sa gândire, mulându-se perfect pe corpul bolnavului. E ca și cum fiecare persoană afectată ar fi îmbrăcată în costumul care i se potrivește, nu numai ca dimensiuni, ci și ca gust, ca și preferință: culoare, model, material.

Și de obicei, domnule Manton, atunci când trebuie să ne confruntăm cu fobiile noastre, în creier se activează o zonă specifică, iar cortizonul crește la cote nebănuite ca și cum ar scăpa definitiv de sub control.

Cortizonul este un medicament, cu acțiune strict hormonală, obținut din glandele suprarenale și secretat de sistemul nervos central, prin intermediul unui hormon al glandei hipofize ACTH, denumit și hormon adrenocorticotrophizant.

În acest sens, pentru ameliorarea unora dintre afecțiunile dumneavoastră o să vă recomand câteva medicamente, care cred eu că ar funcționa în această situație.

O să vă prescriu Superprednol pe care îl veți administra în primă fază la..., să zicem 7 mg/zi, după care vom reduce doza, dacă situația vi se va îmbunătăți, undeva la 0,5-1,5 mg/zi. Apoi o să vă mai recomand și un..., nu mai bine fără medicamentul ăsta, pentru că mă tem pentru starea dumneavoastră, mai degrabă creez o rețetă simplă și sigură decât una complexă, din care să nu pot prevedea consecințele.

Pentru starea de claustrofobie de care îmi spuneți că suferiți o să vă recomand, din categoria medicamentelor antidepresive, niște leacuri ceva mai naturale, cum ar fi Aconitum napellus, care reduce frica de moarte iminentă și palpitațiile, fiind o plantă din familia Ranunculaceae care se administrează în diluția CH 15 sau CH 30 x 1-3/zi, timp de aproximativ trei sau patru zile.

Diluțiile CH 15 și CH 30 sunt diluții înalte, utilizate cel mai adesea pentru maladiile cronice

și tipurile sensibile, făcând parte din categoria medicamentelor homeopatice. Așadar, mă voi opri cred asupra diluției CH 15, care oricum este destul de puternică, și pe care o vom folosi în combinație cu Aconitum napellus, planta despre care v-am amintit mai devreme, pe care o veți lua o singură dată săptămâna aceasta, urmând ca data viitoare când ne vom întâlni, să discutăm din nou despre starea dumneavoastră. Atunci voi trage noi concluzii, și, fie vom întrerupe tratamentul fie îl vom continua. Asta depinde numai de cum vă veți simți la momentul respectiv.

În plus, pentru a fi sigur de reușita medicamentelor, o să vă prescriu și o doză de Argentum Nitricum, (Nitrat de Argint) din care veți lua o granulă pe zi, în aceeași combinație de diluție CH 15.

Totuși, s-ar putea ca stările de care îmi vorbiți să fie cauzate nu de aceste temeri sau fobii ci de o proastă funcționare a glandei tiroide, tocmai din acest motiv vă recomand și o analiză endocrinologică de tipul TSH, ATPO, FT3 sau ATG.

Și vreau să mai știți și că evoluția acestor temeri trece printr-o fază bine determinată, care pornește de la o stare de *anxietate*, care poate tergiversa în *panică* și mai apoi într-o *fobie*, pentru ca în final să atingă gradul maxim de dezvoltare, prin instalarea *depresiei*. Sper ca în cazul

dumneavoastră să nu fie vorba decât de o banală anxietate, și să putem preveni la timp o posibilă depresie, care ar fi lucrul cel mai grav.

În mintea lui Manton se derulau serii nesfârșite de gânduri și imagini, care mai de care mai înspăimântătoare, întrebându-se în fiecare secundă dacă nu dăduse în culmea nebuniei, sau dacă nu cumva tocmai era pe cale să intre în ea. Ceea ce îi spusese doctorul îl neliniștise. Toate aceste medicamente pe care i le prescrisese îl incomodau, simțindu-se vulnerabil și expus bolii. Nu se gândea la *prevenire*, cât mai degrabă la *ameliorare*, care după câte știa el erau doi termeni extrem de diferiți. Una însemna să previi instalarea unei afecțiuni, și alta era să o ameliorezi, să îi reduci din intensitate, lucru care implica deja existența bolii în corp.

Zilele următoare au trecut fără prea multe întâmplări importante, care să merite osteneala de a fi relatate și introduse în povestirea noastră, de aceea nici nu i le vom împărtăși cititorului.

*

Secretara îl pofti pe domnul LaShawn, în biroul domnului Baldwin, anunțându-l că acesta lipsește puțin, din cauza unor nevoi urgente de ultimă oră, ivite pe neașteptate în program.

LaShawn încuviință din priviri, și o asigură pe secretară, că îl va aștepta pe doctor în liniște, fără a produce nicio pagubă în lipsa acestuia. Secretara înțelese jocul de priviri pe care Manton îl desfășură fugitiv, și se retrase, lăsându-l singur în birou.

LaShawn se așează pe fotoliul pentru pacienți, pe care stătea de fiecare dată când îl vizita pe Maximilian, și închise ochii. Camera plutea într-o liniște mormântală, deranjată la intervale exacte de ticăitul obsesiv al ceasului din cabinet, ce se învârtea fără rost într-o mișcare paranoică. Manton încercă să se gândească la ceva, dar nu reuși, prin mintea lui treceau atunci doar frânturi și resturi ale unei imaginații de tipul celei folosite de Salvador Dali în picturile sale. Pentru o clipă vru să smulgă ceasul acela ridicol din perete și să îl calce în picioare cu toată forța, apoi să îl ridice și să îl izbească fără milă de toți pereții cabinetului, după care să îl așeze așa stricat cum era la locul său, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar exact în ultima clipă se abținu.

De fiecare dată când privea lucrurile din jurul său le vedea distorsionate, și dacă ar fi semnat ca André Breton un manifest al suprarealismului ar fi ieșit cu siguranță învingător. Știa, sau mai bine zis își închipuia, că dacă ar fi fost artist ar fi ajuns la fel de ininteligibil și de cunoscut ca și Picasso. Doar soarta aceasta mizeră, îi stătuse

parcă împotriva și îl făcuse un simplu angajat al unei firme de telecomunicații. Nimic mai mult. Viața nu fusese prea darnică cu el, însă nici el nu se străduise să o depășească, să o supună dorințelor sale. Cu alte cuvinte, el însuși se lăsa supus și controlat tuturor aspectelor și dorințelor pe care le implica viața în derularea ei convulsivă. Din acest punct de vedere se simțea ratat, distrus pentru totdeauna. Era convins că pierduse jocul cu viața, că nu avusese ca și alții noroc, și că nu câștigase nimic din bunurile și darurile existenței.

Atunci deschise ochii, iar lumea din jurul său reveni la normal, nu că până atunci fusese cumva altfel. Lumea imaginară dispăru, ceasul încetă și el să mai bată, ca și cum fusese strivit de o anume forță superioară asemănătoare puterii gândului, iar Manton se ridică din amorteala care îl cuprinsese cât timp stătuse întins pe fotoliul confortabil din cabinet. Aruncă o privire de 360 de grade împrejur și pe unul dintre pereții încăperii zări fel și fel de diplome înrămate ale doctorului, dar ceea ce îi atrase în mod special atenția, era o listă scrisă mare cu roșu, care era expusă alături de aceste diplome și decorațiuni.

Se apropie cu sfială de această pagină misterioasă, desprinsă parcă din filele istoriei și citi: LEGILE LUI MURPHY. Atracția era atât de persistentă încât avea ciudata senzație că s-ar afla chiar în fața *Legilor lui Moise*, dictate de Dumnezeu

pe muntele Sinai.

Prima lege de pe această listă suna în felul următor:

„Dacă faci ceva care poate fi pe placul tuturor, se va găsi cineva căruia să nu-i placă”.

— Mai mult ca sigur. Întotdeauna m-am lovit de această situație și cred că oricine a avut parte de ea la un moment dat, gândi Manton.

Atunci își aminti cum la ședințele de la serviciu care se țineau în mod periodic, de fiecare dată când își prezenta proiectul la care lucrase fără odihnă vreme îndelungată, se găseau câțiva mai cu moț care să protesteze, care erau incapabili să-i aprecieze munca și efortul depus. Și din cauza lor, de cele mai multe ori, proiectul îi fusese refuzat, și trebuia să reia totul de la capăt, să restructureze tot materialul, pentru a-i împăca pe toți.

Trecu mai apoi cu privirea peste întreaga listă și se opri asupra unei alte legi care i se păru interesantă:

„Populația planetei crește continuu în timp ce inteligența ei rămâne constantă”.

— Interesant, nu știam asta. Eram ferm convins că odată cu evoluția se dezvoltă și inteligența, dar s-ar părea că acele modele de

inteligență scăpată de sub control de mâna naturii, sunt de fapt excepții. Geniile le numeri pe degete, în timp ce restul populației este formată din oameni normali, așa ca mine.

— Din Evul Mediu și până în prezent cu cât am evoluat, exceptând avântul tehnologiei? Și când spun asta mă refer strict la ființa umană, la caracterul ei. Singura certitudine pe care o întrezăresc în fața ochilor este că oamenii aceștia, loviți în plin de modernitate și știință, sunt la fel de primitivi ca și acum 500 sau 1000 de ani. Foarte puțini dintre ei au reușit să facă un pas important înainte. Restul reprezintă..., dar se opri cu gândurile aici și trecu la următoarea lege din listă pe care o găsi și mai interesantă:

„Multe persoane pretind că fac totul ca la carte fără să știe cine este autorul cărții sau chiar despre ce carte este vorba”.

— Bună asta! E ca unul dintre proverbele chinezești din vechime, rostite de unul dintre gânditorii și înțelepții budiști care caută Nirvana. Am s-o rețin pentru că este mai mult decât autentică.

Cercetând lista în continuare se opri în dreptul altei afirmații pe care o găsi de o importanță aparte:

„În condiții de stres cei mai mulți oameni aleg dintre mai multe variante de acțiune pe cele mai proaste”.

Atunci se întrebă, în sinea lui, dacă nu cumva decizia consultării unui psihiatru, fusese doar o alegere proastă de moment, impusă de efectul apăsător al stresului. Îi trecură fel și fel de gânduri negre prin minte, fără a putea ține pasul cu ele, și fără a le putea alunga din conștiința sa. Știa că trebuie să treacă mai repede la următoarea lege din lista lui Murphy, oricine ar fi fost Murphy, și citi:

„Fiecare ar trebui să creadă în ceva – eu cred că aș mai bea o bere”.

În fața acestei afirmații, râse cu poftă fără a se mai putea opri, ca și cum ar fi vizualizat o glumă reușită de-a lui Ms. Bean, care prin gesturile și prin situațiile pe care le propune reușește de fiecare dată să capteze atenția și să stârnească râsul. I se făcu și lui poftă de o bere, dar își aduse aminte că începuse un tratament și că trebuia să se abțină o perioadă de la tentația alcoolului. Nu era un băutor înrăit, dar când și când mai servea o bere, un pahar de vin sau o țărie.

Oprindu-se din râs, mai privi odată lista cu atenție, și ajunsese la capătul ei, unde văzu ceva

care îl cutremură.

Ultima lege pe această listă, ca și cum ar fi întregit-o, închizând-o ermetic într-o capsulă supranaturală, suna în felul următor: „**Mai bine să ai un sfârșit de coșmar decât un coșmar fără de sfârșit**”. Ce vroia să însemne asta, se întrebă Manton vreme de câteva clipe, fără a putea găsi însă un răspuns care să-l mulțumească.

Cum adică să ai **un coșmar fără de sfârșit**, era cumva vreo figură de stil, vreo metaforă cu subînțeles pe care nu o putea desluși? Pentru că prima parte a propoziției o înțelegea perfect, știa ce înseamnă **să ai un sfârșit de coșmar**, sau de fapt bănuia, fiindcă nu era cazul lui. Dar văzuse în acele filme de groază oribile, preferatele lui fiind cele regizate de Quentin Tarantino, cum oamenii mureau în fel și fel de moduri, pe cât de neașteptate pe atât de terifiante.

Își amintea nenumăratele secvențe în care oamenii era striviți, sau pur și simplu secerați și spintecați, ori împușcați brutal de către criminali psihopați care simțeau nevoia neîntreruptă de a ucide. Vedea cum sângele se împrăstia și țâșnea ca dintr-o fântână arteziană în toate părțile, iar oamenii aceia, ajunși în pragul neputinței și al disperării, țipau de groază și de durere pentru a fi ajutați, iar în fața lor, se afla călăul, ultima persoană pe care aveau să o mai vadă, cel care, alimentându-se și mai mult din chinul lor, într-

un extaz prelung vecin cu orgasmul, le curma cu brutalitate printr-o ultimă lovitură, întreaga suferință. Apoi trupul cădea fără suflare la pământ, eliberat de scânteia divină ce sălășluia în el.

În acel moment, intră în cabinet și doctorul Baldwin, așezându-se grăbit la biroul său și scuzându-se politicos față de LaShawn, care se îndreptă atunci din fața listei misterioase, și se așază la loc pe fotoliul pe care stătuse ceva mai devreme.

— Îmi pare rău, domnule Manton, pentru întârziere, cred v-a spus secretara mea că a intervenit ceva urgent, și nu am putut ajunge la timp, moment în care se uită la ceas, și realizează că nu pierduse decât o jumătate de oră din program. Oricum vom prelungi ședința de azi, cu o jumătate de oră, timpul în care am lipsit.

Manton încuviință tăcut cuvintele doctorului, lăsându-i acestuia impresia că nu este absolut nicio problemă și că ședința poate începe.

— Am început să iau ceea ce mi-ați prescris, și...

— Și? Vă simțiți mai bine? interviu doctorul, extrem de sigur pe el.

— Deloc!

— Ciudat, credeam că situația s-a mai ameliorat. E vorba despre același vis?

— Nu este deloc un vis, domnule doctor,

este un coșmar în toată regula!

— Coșmar, am vrut să zic, de fapt la asta mă gândisem și eu, dar nu am avut curajul să pronunț întocmai acest cuvânt. Mi se pare prea *dăunător*.

— Vi se pare *dăunător*? Pai să știți că și este. Domnule doctor, cred că problema mea se acutizează, devine ceea ce n-ar fi trebuit niciodată să devină, adică ceva ce nu mai pot stăpâni, ceva ce-mi scapă întru totul de sub control. E ca și cum eu aș fi proprietarul casei, dar cheile nu se mai potrivesc, sau nu mai sunt la mine. Și pe deasupra încep să mă tem tot mai tare de impactul inevitabil care se va produce în curând, și care mijeste la orizont precum un răsărit de soare, sau nu, mai bine zis ca un apus de soare.

— Înțeleg! Înțeleg foarte bine ceea ce îmi spuneți. Și o să vă dau și eu câteva exemple în acest sens. Veți vedea că totul se petrece în mintea dumneavoastră, că trăiți cu o falsă impresie, pe care singur v-o implementați, impresie care va deveni mai târziu, în timpul nopții coșmar, după cum declarați. Acesta e momentul în care creierul își pierde capacitatea de autocontrol, lăsându-se pe mâna inconștientului în care s-au strâns aceste temeri, pe care, în timpul zilei, dumneavoastră singur le fabricați, și care nu așteaptă altceva decât clipa perfectă pentru a zbura în voie.

De exemplu, am citit despre o persoană

care se temea foarte mult să meargă cu avionul, și asta nu pentru că s-ar fi temut de înălțime, ci pentru că se gândea în continuu la o posibilă prăbușire a aeronavei. Trăia în mintea sa cu această iluzie permanentă, pe care nu și-o putea refula. Pur și simplu, de câte ori vedea un avion, și trebuia să se urce în el, se întorcea înapoi, cu toate că își cumpăraseră bilet pentru o călătorie, și încerca să găsească un alt mijloc de transport pentru a ajunge la destinație. Era ceva incontrollabil care pune stăpânire pe persoana respectivă exact la fața locului. Atunci impulsul incontrollabilului, care se accentua considerabil ca într-un crescendo muzical, izbucnea dintr-o dată ca un vulcan încins, și de aici tot ceea ce urma se subînțelege.

În plus, această femeie, căreia nu îi mai rețin numele, era atât de obsedată de prăbușirile avioanelor, încât decupa toate articolele din ziare pe care le găsea, cu privire la diversele accidente care se produceau, și pe care le lipea mai apoi pe pereții camerei în care locuia, pentru a avea întipărit în minte mai clar pericolul inevitabil care se putea întâmpla.

Așa se face că într-o bună zi, după cum era și de așteptat, persoana respectivă, și-a făcut ceva mai mult curaj ca de obicei și s-a urcat în sfârșit într-un avion.

— Cum crezi că s-a terminat povestea pe care încerc să ți-o spun?

- Avionul respectiv s-a prăbușit!
- Întocmai!
- Iată absurdul și paradoxul existenței!

De ceea ce ne temem nu putem scăpa. Fiindcă după cum spunea și Murphy: „*Dacă ceva poate să meargă prost, va merge*”. La urma urmei noi nu putem face nimic, decât bineînțeles să așteptăm sfârșitul iminent care ne urmărește cu o privire rece și tăioasă ca de mort. Restul e neinteresant pentru că nu ne mai privește, ia naștere dincolo de noi.

Dr. Baldwin se uită pe furiș la pacientul său, care deja transpirase ca o stropitoare, și care de la un timp se zvârcolea neputincios în fotoliul primitiv care pe neașteptate îi devenise parcă incomod, îl privi cu agresivitate în ochi, însă nu acel tip de agresivitate care rănește, ci acela care vindecă, și se gândi dacă va fi potrivit să îi mai spună și cea de-a doua poveste pe care o cunoștea despre un caz asemănător. Apoi, fără a mai calcula consecințele dezastruoase ce aveau să decurgă din relatarea sa, începu din nou să povestească, cu același avânt fulgerător ca și prima dată:

– Un alt caz, asemănător primului, îmi amintește despre un negustor dornic de înavuțire, care face tot posibilul pentru a-și duce la îndeplinire planul rapid al îmbogățirii și care pe parcurs eșuează. Nu numai că reușește să strângă saci plini de bani, asta ca să mă exprim în

conformitate cu averea sa, dar reușește să obțină și succesul pe plan social, să fie un înstărit al vremii sale, respectat de întreaga societate burgheză pe care o frecventa. Toate mergeau bine până când, încolțește *ideea* în mintea omului, singura capabilă fie să clădească, fie să distrugă un univers. Așa se face că acolo unde sunt mulți bani, își bagă și Diavolul coada, pentru a scormoni sacul până la fund, și pentru a se delecta cu realizările sale nemăsurate, ce par să cuprindă în mișcarea lor oscilatorie întreaga lume. Ce mai lungesc vorba fără rost, când îi era lumea mai dragă negustorului nostru, i se aprind în minte temerile sărăciei și ale căderii în dizgrație. Nu se poate ști ce anume i-a adus în minte un asemenea gând, când avea tot ce își putea dori pe lumea aceasta, dar iată neașteptatul și neînțeleșul din mintea umană, cu care se tot luptă de atâtea secole mai toți învățații lumii. Cu fiecare zi care trecea își făcea gânduri tot mai negre, despre ce ar însemna să-și piardă rangul nobiliar pe care îl obținuse cu atâta trudă, să ajungă un nimic precum fusese la început, și pe deasupra, fiindcă toate acestea nu erau de ajuns, să nu-i mai meargă nici afacerile, și toată averea să i se risipească precum nisipul în bătaia vântului. Trăind zi de zi cu această temere în suflet, cu această neputință maladivă, la un moment dat, fără a putea preveni monstruoasa catastrofă, și nefericitul incident, lucrurile se întâmplă întocmai.

Un dușman de care nu știa, îl lovi ca pe Ahile în călcâi, și din statutul său de invincibil, ajunsese pe deplin învins, înfrânt de propria-i slăbiciune.

— Cât de ciudată e viața și cât de încurcate sunt căile sale, izbucni Manton într-un exces de furie abia stăpânită. Cele două povestiri ale psihiatrului, îl întoarseră pe dos, îi provocară fluturi în stomac și agitație în suflet, pentru că în ambele cazuri se pusese în locul personajelor despre care îi povestise doctorul. Odată fusese femeia care se prăbușise în accidentul de avion, și trăise această melodramă mai viu decât în realitate, pentru că știa foarte bine ce înseamnă să te prăbușești la infinit în abisul indescifrabil al existenței, și să nu poți face nimic, să resimți în cea mai adâncă ramificație a spiritului și a trupului interminabila senzație a *căderii în gol*, apoi fusese și negustorul îmbogățit peste noapte, care tot peste noapte avea să și moară, îngropându-se nu în mormanele strălucitoare de bani pe care le strânsese cu „trudă” și „răbdare”, ci în întunecimea cadaverică a propriului destin.

Fiind pe deplin epuizat, Manton crezu de cuviință că ar fi cel mai potrivit ca ședința din această zi să se sfârșească, și îl anunță pe doctor că dorește să se retragă:

— Nu vreau să mă înțelegeți greșit, dar cred că pentru ziua de astăzi este suficient, mă simt total epuizat și simt că nu mai pot continua.

Aș vrea să lăsăm restul pentru data viitoare, cred că așa e cel mai bine.

— Desigur! reuși dr. Maximilian să îngâne, moment în care Manton se îndreptă spre ușă și ieși rapid din birou. Nu trebuia să îi mai spun și a doua poveste, prima deja îl aprinsese și îl agitase destul de mult... LA DRACU, gândi în sinea lui dr. Maximilian. În loc să-mi liniștesc pacienții și să îi calmez, mai tare îi agit și îi indispun. Ce fel de doctor sunt?

*

LaShawn se hotărî să îi facă o surpriză plăcută soției sale, și în drumul său către casă, se opri la o florărie pentru a-i cumpăra acesteia un buchet imens de flori, pentru a-i demonstra că o iubea la fel de mult ca în ziua în care o întâlnise. Trecuse ceva vreme de atunci, dar sentimentele lui față de ea erau la fel de pronunțate și știa că primea în schimb același lucru. Alese cel mai frumos buchet de flori pe care îl zări atunci când intră în florărie, și plecă entuziasmat către casă. Inima îi bătea cu putere în piept ca și cum era pentru prima dată când simțea fiorul cutremurător al dragostei.

Se îndreptă apoi grăbit spre mașina sa, parcată în apropiere și goni pe străzile Londrei, de parcă ar fi trebuit să ajungă într-un timp record

la un eveniment extrem de important.

Ajuns în fața liftului, care îl despărțea prin intermediul a treisprezece etaje de locuința sa, ezită, însă mânat probabil de sentimentul atât de plăcut și înălțător al iubirii, se urcă în acesta fără prea multe temeri. Buchetul de flori frumos ornamentat și colorat pe care îl ținea în brațe îi dădu curaj, un curaj care l-ar fi motivat chiar și pe cel mai laș dintre luptători să ia armele în mâini și să pornească triumfător la luptă.

Ușile liftului se deschiseră și Manton păși semeț în interiorul acestuia. Ținea buchetul cu putere într-o mână și cu cealaltă apăsă primul buton care închise ușile ermetic, apoi îl apăsă și pe cel de-al doilea, în dreptul căruia era afișat numărul 13. Pentru prima dată în viața sa, nu se mai temea de cutia aceea îngustă care se deplasa automat, cu o viteză uluitoare când în sus, când în jos. Nici nu apucă să respire și să-și facă cine știe ce gânduri ciudate pentru că liftul ajunsese la destinație, iar ușile se deschiseră prevestitor. Primejdia trecuse, și el se afla în fața ușii metalice a apartamentului său. Se căută de chei prin buzunare, dar apoi se hotărî să sune. Așeză buchetul de flori în fața vizorului, și sună lung la ușă. Sunetul ascuțit al soneriei produse oarece mișcări în apartament. Vreme de câteva clipe nu se mai auzi nimic, pașii care răzbăteau dinăuntru încetaseră, dar sunetul soneriei nu. Apoi, din spatele ușii se auzi o voce

speriată:

— Cine e?

LaShawn tăcu vreme de câteva clipe pentru a amplifica suspansul, apoi răspunse:

— Surprizăaaa!

Recunoscându-i vocea, Amy deschise ușa și îl îmbrățișă cu afecțiune. Manton îi dăruí buchetul de flori, pe care aceasta îl văzu de când privi prin vizor, apoi îl sărută cu pasiune, fără a se mai putea opri. Apoi se trase ușor din brațele soțului ei pentru a pune florile în vaza spiralată de pe masa dreptunghiulară de sticlă, din centrul apartamentului, pe care o umplu pe jumătate cu apă și se întoarse la acesta.

Manton începu să o sărute și mai înflăcărat pe soția sa și îi trase nesimțitor bluza albastră de în pe care aceasta o purta atunci, lăsând să iasă la iveală sânii rotunzi și bombați pe care începu mai apoi să îi sărute.

Se dezbrăcară amândoi din câteva mișcări și începură să facă dragoste ca în acele seri interminabile și romantice de la începutul relației lor, care durau o veșnicie. De când era însărcinată, în loc să îi creeze o oarecare urmă de respingere datorită formelor ei tot mai proeminente și a burții care creștea neîncetat, Amy îl excita și mai mult pe Manton. Rotunjimea burții ei i se părea chiar frumoasă și atrăgătoare, nicidecum respingătoare, iar Manton adora să facă sex cu soția sa de când

aceasta rămăsese însărcinată, cu toate că acest lucru se întâmpla mai rar decât înainte.

Fără a mai ține cont de timp, sau de alte griji, se relaxară amândoi și făcură dragoste vreme de câteva ore bune, îmbrățișându-se, sărutându-se și alintându-se unul pe celălalt prin gesturi care mai de care mai intime.

*

Ziua de 17 octombrie a anului 2010 era o zi ca oricare alta. Nimic ciudat sau misterios nu părea că avea să se petreacă, dimpotrivă, era o zi foarte plictisitoare, care amplifică tot mai mult moleșeala maladivă și amorțeala care pusese stăpânire pe toată lumea. Nimeni nu avea chef de nimic, iar angajații firmei „People Talk” își târau alene propria greutate printre culoarele și încăperile clădirii, mânați nu de propria dorință ci de îndatoririle și obligațiile pe care le aveau. Era o forfotă zgomotoasă care se estompa în acțiunile mute ale lucrătorilor, care preferau să tacă și să ducă mai repede la bun sfârșit treburile banale care le căzuseră pe cap. Nimeni nu vorbea. Probabil că se temeau acum de cuvinte mai mult ca oricând. Însă această atmosferă de aparentă „adormire” nu era specifică firmei „People Talk”, pentru că după cum ne spune și numele, „Oamenii vorbesc”, și acesta era și creuzetul pe care cei mai mulți dintre

angajați îl împărtășeau cu încredere.

Dar astăzi era una dintre acele zile, în care fiecare își încărca bateriile pentru zilele următoare, care urmau să vină, și să le ofere energia temeinică ce nu le lipsea niciodată.

Mânat probabil de instinctul supraviețuirii, care s-a dezvoltat atât de mult în cazul omului, ajungi să resimți fără să poți realiza asta în mod conștient, ca și cum ai avea o ciudată premoniție, că ceva rău urmează să se întâmple, și mai mult decât atât, că nu te poți opune. Și simți asta cu toată ființa ta, cu toate ramificațiile ei nesfârșite ce se întind ca niște firișoare subțiri prin toate extremitățile corpului, ca un fior electric ce-ți transmite un scurt impuls, menit să te pună în alertă, să te atenționeze în legătură cu *nașterea tragediei*.

În astfel de situații, cei mai mulți pun toată desfășurarea întâmplării pe suportul sensibil al paranormalului, și fac asta în primul rând pentru că nu au forța necesară spre a înțelege situația pe deplin, se adâncesc atât de mult în ițele ei, încât nu i se pot sustrage și nu o pot privi cutezător din exterior, de acolo de unde ochii devin atotcuprinzători și pot percepe cu ușurință întreaga complexitate a evenimentului, de la cauza sa declanșatoare, până la așa-zisul efect „paranormal”.

Acestea fiind spuse, dacă vom analiza ceva mai atent situația în cauză, am ajunge, pe deplin convinși, la o singură concluzie, una în care ne vine destul de greu să credem, și să o acceptăm ca atare, și anume că nimic nu poate fi denumit „paranormal”, sau, în cazul în care am accepta această alternativă și am crede nestrămutat în efectul „paranormal”, ar însemna că totul este „paranormal”. Și aici țin să citez cuvintele marelui fizician Albert Einstein, care spunea că: *„Există două moduri de a-ți trăi viața: ca și cum nu ar exista miracole sau ca și cum totul ar fi un miracol”*.

Lăsând la o parte speculațiile metafizice cu privire la minunile și tainele existenței, să revenim pentru câteva clipe la personajul povestirii noastre, Manton LaShawn care tocmai în momentul acesta se îndrepta grăbit spre unul dintre ascensoarele clădirii. Mergea apăsând și încordat, cu fruntea sus, îmbrăcat în costumul său elegant, cu un ecuson de identificare înfipt în piept, și cu un dosar de foi la subraț.

Se afla la etajul 72 al clădirii și probabil că se întorcea la biroul său, aflat cu 9 etaje mai jos, adică la etajul 63, sau poate că urma să facă o vizită undeva mai sus, la un etaj superior, nu putem ști cu siguranță unde anume se îndrepta Manton în acel moment al zilei, dar putem descrie încordarea atât de evidentă de pe chipul său: privirea apăsată ațintită către un punct inexistent,

ridurile șerpuitoare ale frunții încolăcinduse într-o luptă acerbă, încleștarea obrazilor și ciocnirea lor neașteptată, buzele roșiatice și subțiri semideschise, ca și cum ar încerca să rostească un ultim cuvânt, un cuvânt inexprimabil, și multe alte diformități ale chipului său, care nu își găsesc loc în descrierea noastră, datorită imposibilității lor descriptive, care pentru a se putea face înțelese, ar necesita *cuvinte nealcătuite*, de care nu dispunem.

Ca să nu mai lungesc mult vorba, Manton se afla în fața liftului și aștepta sosirea acestuia. Din când în când se uita nervos la ceas, semn că era deja în întârziere, sau că nu realizase încă ceea ce avea de făcut, și încerca să țină o oarecare evidență a timpului care trece și pe care știa că nu îl poate depăși sau opri, fie măcar și pentru o clipă, asta pentru a se simți și el odată în viață, înaintea lui.

Liftul sosi prinzându-l pe Manton cum își măsoară ceasul de la mână, ca și cum ar fi încercat să-i înțeleagă alcătuirea pentru a construi unul asemănător. Pași imediat în incinta acestuia și ușile se închiseră ermetic în urma sa. Ascensorul începu să se miște, după câteva momente de ezitare, și după câteva zgâlțâituri scurte care nu îl alarmară deloc pe Manton care era pierdut definitiv în gândurile sale. Părea că ține evidența unor sarcini importante și că le măsoară din toate unghiurile, calculându-le marja de eroare,

încercând să afle dacă este negativă sau pozitivă.

Lumina liftului era puternică și strălucea ca o stea în mijlocul nopții, degajând o căldură și o lumină concentrată, în imediata sa apropiere. Dacă l-ai fi privit în acele clipe de liniște și încordare, împinse la extrem, ai fi spus că Manton luase liftul direct spre centrul galaxiei către o altă dimensiune, și dacă l-ai fi întrebat unde se duce, n-ar fi știut să îți răspundă, pentru că la drept vorbind chiar nu știa, atât era de pierdut în gândurile sale.

Atunci liftul se opri, și odată cu el, și lumina. În pieptul lui Manton, inima încerca aceeași senzație, însă reușea să mai pălpâie cu o efortare încordată, precum flacăra unei lumânări gata să se stingă, ajunsă la capătul fitilului. Manton simți că întreaga lume se prăbușește peste el, o greutate insuportabilă îi apăsa peste umeri. Se simțea precum Atlas, care își folosea și ultima suflare pentru a sprijini pe umerii săi atletici întreaga lume, și nu își permitea nicicum să greșească sau să cedeze, pentru că soarta omenirii depindea în prealabil, de forța și de rezistența sa. Era un moment critic al existenței sale, o luptă pe viață și pe moarte, în care nu putea să întrevadă efectele sfârșitului. În acele momente, nici măcar nu își putea imagina un sfârșit, nu era în stare să gândească atât de în adâncime, perspectiva era departe de gândurile și privirile sale, îndreptate tot mai mult către prezentul diabolic care pusese

stăpânire pe el.

În jurul său, se așternu în liniște și pe neașteptate, același întuneric adânc care îi bântuia nopțile în vis, prezent acum mai mult ca oricând. Îl acoperise în așa măsură încât Manton avu impresia că devenise și el întuneric, că acum erau una și aceeași ființă. Nu se putu abține și începu să strige din răspuțeri, mânat de impulsul incontrollabil al spaimei:

— Ajutoooooorrrr! Ajutoooooorrrr! Să mă ajute cineva! Ce se întâmplă? Cine se joacă cu liftul? Ajutoooooorrrr! Ajutoooooorrrr! Mă aude cineva? Răspundeți!

Însă nimeni nu era acolo, și nimeni nu îl putea ajuta, era ca în visul lui. Totul se întâmpla aievea. Mai întâi se instala întunericul, apoi țipătul insuportabil, care se lovea neputincios de pereții amortizanți ai liftului, care ieșea disperat de pe buzele sale, și i se întorcea ca un uragan în timpane, după care urma indubitabil căderea, starea interminabilă de cădere, de prăbușire abisală, ca și cum ai fi coborât cu viteza luminii o scară fără trepte.

Pereții atât de neîncăpători ai liftului păreau că se prăbușesc dintr-o dată peste el, că se apropie tot mai mult de căldura trupului său, prinzându-l strâns ca într-o menghină rece, din care nu mai putea ieși. Era coșmarul vieții lui. Aerul devenea irespirabil și când încerca să tragă

câte o gură de aer, i se punea dintr-o dată un nod în gât, ca și cum s-ar fi sufocat. Respirația îi devenea din ce în ce mai grea, și mai rapidă, de-a dreptul convulsivă, vrând parcă să compenseze nemișcarea ce se lăsase neanunțat în jur. Însă oricât s-ar fi străduit, nu reușea să țină pasul cu amorțeala febrilă care acoperise soarele precum o eclipsă totală, în numai câteva minute. Încercă să spună o rugăciune, dar nu își găsea cuvintele, și dacă le găsea pe unele dintre ele, acestea nu veneau în mintea sa în ordinea lor firească, fie începea cu sfârșitul, fie pierdea șirul și încerca să o ia de la capăt.

Cu toate că era o beznă deplină, dacă am fi aprins o lanternă în toată această întunecime de mormânt, am fi zărit chipul încordat al lui Manton cum se slujește într-o grimasă de eliberare, exprimând de la sine, neputința și spaima atât de evidentă a captivului. Era ca un leu întemnițat într-o cușcă de fier, precum vedem adesea la circ. Însă acum leul atât de fioros devenise o biată pisică, care miorlăia din răspuțeri, pentru a fi pusă în libertate.

Atunci se pipăi în dreptul buzunarului de la haină, pentru a da de telefonul său mobil, în speranța că va avea semnal și că va putea să comunice cu cineva, dar când băgă mâna în buzunar constată că acesta era gol. Atunci își aminti că uitase telefonul pe birou, înainte să

plece în grabă către lift. Încă odată soarta nu ținea cu el, se pusese parcă împotriva lui, gândind cum să îl distrugă și nu înțelegea de ce. Cu ce greșise el, Manton LaShawn, în fața divinității de trebuia să sufere o asemenea pedeapsă? De ce i se întâmplau toate acestea tocmai lui? Și de ce exact acum? Erau gânduri care îi treceau cu o repeziciune cinematografică prin minte, fără a le putea ține pasul și fără a le putea conștientiza.

Nemaiputând suporta tensiunea și încordarea care îi cuprinsese ființa, de când liftul se blocase între etaje, LaShawn leșină.

Întunericul era dens și gol. În liniștea sa profundă, presărată cu zgomote mute, se *auzea* într-o tăcere infernală, strigătul strident al tăcerii. Nu era nimeni în această imensitate și totuși cineva, sau ceva, a început să se miște. Dacă ți-ai fi deschis ochii, cu toate că diferența dintre închiderea și deschiderea lor era absolut insesizabilă, te-ai fi lovit instantaneu de zidul pietrificat și rece al *nimicniciei*. Acel *ceva*, care a început să se miște la un moment dat, împins de instinctul tangibil al existenței, erai chiar *tu*, propria-ți persoană *înălțată* la rangul de *cădere*.

*

Echipa de salvare făcea afară eforturi

uriasă pentru a-l elibera dinăuntru închisorii în care se afla. De fapt, nimeni nu știa cine era înăuntru liftului pentru că toate sistemele electronice se defectaseră, curentul căzuse și nu era nicio cale de acces la camerele de luat vederi, pentru a se putea identifica personalul aflat la momentul respectiv în liftul terorii. Nu se știa dacă înăuntru se afla o singură persoană sau un grup de persoane și nici unde rămăsese liftul înțepenit.

Echipa de tehnicieni reușise să ajungă la panoul de comandă al clădirii, aflat la subsolul acesteia, și încerca din răspuțeri să descopere problema care produsese căderea de curent. Dotați cu lanterne puternice și cu aparatură sofisticată, specialiștii încercau toate posibilitățile, verificau fiecare cablu și fiecare siguranță, însă timpul trecea și era extrem de important, pentru că de el depindea viața, sau viețile unor oameni.

Gigantul din Londra, intangibilul brand „People Talk”, devenise vulnerabil, și datorită acestei neașteptate vulnerabilități ale sale omorâse un om, îl strivise și îl îngropase în propria-i tehnologie. Din acest punct de vedere, se aseamăna perfect cu Titanicul, care pe cât era de impunător și sfidător în fața apelor imense pe care pășea atât de semeț și neînfricat, pe atât era de sigur. Dar istoria ne demonstrează acum, încă odată, poate a nu știu câta dată, că tocmai acele lucruri care par din cale afară de sigure devin la un moment dat al existenței

lor, mai fragile decât o trestie în bătaia vântului.

Acestea fiind spuse, s-ar părea, datorită unei legi nescrise a firii, că exact acele lucruri care ne demonstrează o garanție deplină, care prezintă o siguranță de până la 100% sunt cele mai expuse dezastrelor. E un fenomen inexplicabil care se petrece foarte adesea sub ochii noștri, dar pe care de cele mai multe ori îl ignorăm, punând totul pe seama întâmplării și a hazardului. Însă uităm că după cum spunea și Einstein, marele gânditor al secolului trecut, că: *„Întâmplarea e felul lui Dumnezeu de a rămâne anonim”*.

Și dacă acceptăm totuși existența unui Dumnezeu în tot acest joc devastator, care se numește atât de simplu viață, unde anume l-am plasa? În fața, în spatele sau în interiorul ei? Nici fizica, nici filozofia nu ne pot răspunde la această întrebare simplă, pentru că este o întrebare care merge direct la țintă, iar aceste științe, prin marea lor complexitate și dinamitate, răspund doar la acele întrebări care ocolesc vertiginos scopul pe care și-l propun să-l rezolve. De ce una ca asta? Nici noi nu știm...

*

Amy LaShawn primi telefonic vestea că soțul ei murise într-un tragic accident, produs de defectarea unui lift al clădirii în care lucra.

Șeful lui Manton îi comunicase el însuși nefericita veste. La auzul acestor cuvinte, pe care Amy părea că nu le înțelege, ca și cum ar fi fost rostite într-o limbă necunoscută, se prăbuși pe covorul din camera în care se afla. Nici nu apucase să proceseze întreaga informație, s-o asculte până la capăt, pentru că își pierdu imediat conștiința și leșină. Telefonul căzu și el alături de ea, alunecându-i din mână la fel de neputincios.

Vinson, șeful lui Manton, care nu apucă să termine discuția telefonică, auzind căzătura, țipa de nebun în receptor:

— Doamnă LaShawn, mă auziți, mai sunteți acolo? S-a întâmplat ceva? Dar nimeni nu mai răspundea, ecoul rece al tăcerii se răspândi ca un virus împrejur.

— Trimiteți imediat o ambulanță și o echipă de poliție la această adresă, și le arată celor de la poliție, care sosiseră la locul accidentului pentru investigații, fișa lui Manton în care îi era trecută adresa.

— Trimiteți o ambulanță și o echipă de poliție imediat, pentru că doamna LaShawn, nu se simte bine, cred că a leșinat și este și însărcinată.

Unul dintre polițiști comunică prin stație adresa respectivă, și sirenele s-au pus în mișcare.

Detectivul Mallone Fox, responsabil cu desfășurarea anchetei, era un bărbat puternic, în jurul vârstei de 35 de ani trimis de către cei de la

omucideri să investigheze accidentul care tocmai avusese loc. Purta un pardesiu de culoare gri deschis care îi ajungea până la genunchi, iar pe cap avea o pălărie cu dungă neagră, tot de culoare gri, însa ceva mai închis, cu care se asorta de minune.

Avea o privire ageră, și doi ochi tăioși, care își atingeau întotdeauna obiectivul, de parcă ar fi lovit la țintă și ar fi și nimerit. Fața îi era perfect curată și îngrijită, iar la momentul în care relatăm aceste lucruri, era abia ras, lăsând să i se vadă finețea și strălucirea chipului.

Trupul lui Manton era de-a dreptul sfâșiat, nu se mai putea distinge prea multe din el, pompierii care l-au scos de sub dărâmături, identificându-l după legitimația pe care o purta în piept și pe care se mai putea observa o parte din numele său: *Shawn*. Membrele îi erau contorsionate, ca și cum ar fi fost ciopârțite cu brutalitate de un malefic criminal în serie, care își chinuiește victima până când aceasta își dă duhul, fără a schița nicio tresărire sau gest de bunăvoință ori îndurare. Chipul îi era pe deplin desfigurat, ca și cum îi căzuse un bolovan imens exact în mijlocul feței, zdrobindu-i toate oasele dintr-o singură lovitură, scutindu-l astfel de durerile multiple, la care ar fi fost supus dacă ar fi fost atacat de o ploaie de pietre. Costumul negru pe care îl purta era scăldat, sau mai bine zis spălat într-o baie roșiatică de sânge în care se îmbibase și pătrunsese prin stofa fină,

sfâșiată și ruptă în zeci de locuri. Dacă ai fi privit de la depărtare scena, ai fi spus că este una dintre acele picturi abstracte, din care nu se poate desluși nimic concret, dar care este redată foarte expresiv într-o nuanță de negru mortificat și roșu cald, de tip sanguin. O combinație perfectă, în care, ca și artist nu poți niciodată greși, și care merge întotdeauna la sigur. Însă acum, în cazul de față, combinația fusese mortală, sau cel puțin așa lăsa să se vadă.

În lunga și libera lui cădere, liftul se frecase cu putere de pereții împrejmuitori ai clădirii, alunecând cu o viteză incalculabilă și extrem de ridicată, până când atinse solul, comprimându-se ca un acordeon care cântă o melodie tristă. Era melodia morții care răsuna încet în depărtare și care se amplifică tot mai mult cu fiecare secundă în care liftul accelera în drumul său către parter. Se pare că liftul nu îl mai dusesse pe LaShawn la destinație, la locul pe care acesta îl fixă dinainte prin simpla apăsare de buton, și își alesese singur o destinație, spre care se grăbea să ajungă: *tărâmul întunecat al morții*.

*

Luna octombrie a anului curent nu adusesese nimic bun cu ea, numai frig și nefericire, amestecate cu lacrimi fierbinți de amărăciune și disperare. Frigul extern, și căldura interioară

formau un conglomerat forțat de speranță și de deznădejde, care putea în orice moment să erupă. Odată moartea își arunca secera tăioasă, pentru a treiera câmpia vieții, ajunsă la maturitate, apoi viața, pentru a compensa acțiunea intransigentă a morții, căuta o cale de expansiune și dezvoltare, prinzând colț și croindu-și drum prin firul necopt ce urma să iasă din pământ la suprafață. Cine oare avea să câștige această luptă? Viața își va da la iveală noul lăstar, perpetuând și înmulțind în mod nelimitat specia, sau moartea, atât de brutală și impersonală, va smulge din pământ, cu tot cu rădăcină efortul depus de cauza înnoitoare a vieții?

Amy abia ieșise din spital, unde nu stătuse decât șase zile, iar acum se afla în apartamentul pustiu, în care se simțea bântuită de fantoma soțului ei, care își încheiase socotelile cu viața într-un mod atât de tragic și de neașteptat. Copilul pe care îl purta în pânțece, părea că uitase să se mai miște, nu mai dădea niciun semn de viață, ca și cum ar fi fost și el martor, sau ar fi bănuیت că o nenorocire de proporții se întâmplase. Totul intrase în amorțire, și nu dădea niciun semn că ar vrea să iasă prea repede din această stare.

Florile care nu cu mult timp în urmă se înălțau atât de maiestuoase în glastra spiralată de pe masa dreptunghiulară de sticlă, situată în centrul încăperii, erau acum veștejite și aplecate înspre propriile rădăcini, ca și cum ar fi încercat

să se salveze printr-un ultim efort, de la clipa inexistenței și a regenerării universale, în care orice ființă trebuia să pășească la un moment dat. În jurul lor domnea o liniște deplină, o liniște a eternității, pe care numai cei morți o resimt, atunci când se închid în cutia lor de veșnicie, pentru a călători singuri spre tărâmurî necunoscute.

Amy nu își putea imagina, și nici nu putea concepe viața, fără mult iubitul ei soț Manton, vestea morții acestuia lăsând în ea o urmă adâncă și irecuperabilă de tristețe și nefericire, ca și cum ar fi venit pe lumea asta, atât de nedreaptă, fără să știe de ce.

Vroia totuși să înțeleagă ce se întâmplase în realitate, pentru că totul i se părea acum un vis ciudat, în care se îngropase în mod inexplicabil. Ar mai fi avut atât de mult de petrecut alături de soțul ei, atâtea să-i spună, lucruri de o extremă importanță pe care evitase să i le comunice pentru că, spunea ea: „nu venise încă timpul”. Dar se pare că timpul venise pe neașteptate și îi răpise prilejul de a-și destăinui secretele și dorințele. Cât de *nedrept*. Dacă exista cu adevărat un Judecător suprem undeva acolo sus, în acel loc în care se spune că trec sufletele morților, acesta o judecase nedrept. Soarta îi era pecetluită și clipele numărate.

Prin fața ochilor îi treceau imagini demult uitate, care acum se redeșteptau cu repeziciune în conștiința ei, înghesuindu-se la țărîmul surpat

al egoului precum niște valuri imense care se lovesc de stâncile din zare, ca pentru a le dărâma sau străpunge. Se simțea spintecată de fiecare val care îi invadea ființa, jupuindu-i pielea de pe ea fără milă, și lăsând sângele să se scurgă șiroaie, până când s-ar fi scurs tot, aruncând în ea un gol adânc și rece de ofilire și uscăciune.

La un moment dat, presată probabil de o curiozitate nestăpânită, Amy deschise gemul înalt al încăperii în care se afla, și prin care se puteau observa în depărtare, cu ușurință, norii negrii dispuși haotic în înaltul cerului. În jurul lor, se perindau în mod sistematic celelalte blocuri cenușii care păreau niște piloni de susținere a bolții nocturne. Ceasul agățat în peretele camerei se apropia de ora 20:00, așa că afară se înnoptase deja, iar orașul arăta ca un brad de crăciun, împodobit cu nenumărate luminițe care pâlpâie dezorganizat. Frigul care răzbătea înăuntru prin deschizătura largă a geamului aburit, îți pătrundea până în oase, dar Amy părea că nu simte această răceală bolnăvicioasă.

Privea în depărtare ca și cum ar fi căutat să deslușească ceva, o formă sau o impresie, și rămăsese așa nemișcată, vreme îndelungată, fără a ști de ce, sau pentru ce. Probabil că privea înmărmurită fantoma soțului ei, o siluetă de fum, vag conturată ce se strecura neanunțat printre vibrațiile aerului.

Vântul care sufla puternic de afară îi

răvășea părul negru și des ce zbura în toate direcțiile, și bluza subțire de noapte pe care o purta. Părea că devenise ea însuși o stafie, care atunci când pătrunde într-o încăpere aduce cu ea și frigul cotropitor al morții.

În ochii ei se putea citi o suferință nespusă care se accentua cu fiecare clipă care trecea. Chipul i se sfrijise, și din frumos și suav precum era, devenise încăruntit și bătrânesc, de parcă timpul trecuse peste noapte și produsese asupra ei o schimbare ce numai în decursul zecilor de ani ar fi fost vizibilă. Dar acum nimic nu mai conta, totul era deșertăciune.

Lacrimi mărunte îi curgeau pe obraji rotunzi și palizi, care se împrăstiau imediat pe întreaga față, datorită furiei vântului. Atunci își ridică unul dintre picioare și pași pe pervazul ferestrei, apoi își trase încet și celălalt picior și ajunse cu bine pe marginea prăpastiei, care despărțea apartamentul de contextul lumii exterioare. Stătea ca și cum ar fi stat pe un scaun, cu picioarele desculțe atârându-i în afară, la fereastra larg deschisă a locuinței. Nu se temea că s-ar putea dezechilibra și ar aluneca în hăul interminabil ce se înălța sub ea. Era mai sigură pe ea ca oricând, pe tot ceea ce gândea și făcea.

Măsură dintr-o aruncătură întreaga distanță ce se întindea ca un uragan sub greutatea ei și vru să sară, dar se opri. Măinile îi tremurau și se

țineau cu putere de una dintre marginile geamului. Începu să plângă și mai tare și să sughițe de teamă și de frig, și se întrebă retoric: „De ce?”. Dar răspunsul întârzia să apară, și tensiunea creștea, gata oricând să atingă momentul critic și să irumpă.

Prăpastia haosului se întindea cu o repeziciune de nedescris în fața ochilor spălați de lacrimi și tristețe, cuprinzând în adâncimea ei inobservabilă întreaga viață, de parcă ar fi vrut să o sfărâme dintr-o singură mișcare, dintr-o lovitură precisă de sabie, care prin viteza ei uluitoare, taie direct și pentru totdeauna în carne vie. Rana nu mai poate cicatriza, pentru că lovitura a secționat cele două părți care mai înainte formau un întreg, desprinzându-le în totalitate una de cealaltă. E ca și cum viața ar fi curmată într-o clipă în două, intrând neputincioasă pe tărâmul nesigur al lui Hades: un tărâm al așteptării și al neputinței. Pentru că un om care își încheie definitiv socotelile cu viața nu se teme de propria-i inexistență, pentru că el conștientizează în mod direct că legăturile cu mișcarea nu s-au rupt pe deplin, se teme, la început în mod involuntar, apoi cât se poate de conștient, de modul în care este pus să aștepte.

— Ce ne sfărâmă nouă existența cel mai mult, și nu ne lasă să ne visăm până la sfârșit, aparent împăcați, visul acesta scurt al vieții? Ce altceva decât *așteptarea*? Și dacă ar fi o așteptare care să ne ducă spre un lucru cunoscut, am

împărtăși-o cu cea mai mare dragoste și siguranță, dar tocmai pentru că ea ne duce către necunoscut nu o putem *aștepta*. E ceva care se petrece în mod inexplicabil în sufletul și conștiința oricărui om. De lucrul de care ne temem cel mai mult, știți cum este, nu putem scăpa. Și știți de ce? Pentru că ne privește pe furiș cu propria lui înfățișare, și din propria lui dimensiune. Apoi vine momentul când prinde viață, când se materializează pe nesimțite și ne cuprinde în ghearele lui ascuțite și sugrumătoare, și asta fără ca noi să ne putem opune câtuși de puțin. Rezistența noastră în fața rezistentei lui, e incalculabilă și fără importanță.

Rostul existențial se pierdea într-o ceață deasă și nesfârșită, care ascundea mistere nebănuite, devenind astfel ceva imposibil de descifrat. Golul de sub picioarele lui Amy părea o groapă fără fund, care înghițea orice formă de viață, transformând-o în ceva indefinit, într-o neclaritate vecină cu obscurul. Astfel, *clar-obscurul* devenea aici un *obscur-neclar*.

Întunericul era dens și gol. În liniștea sa profundă, presărată cu zgomote mute, se *auzea* într-o tăcere infernală, strigătul strident al tăcerii. Nu era nimeni în această imensitate și totuși cineva, sau ceva, a început să se miște. Dacă ți-ai fi deschis ochii, cu toate că diferența dintre închiderea și deschiderea lor era absolut

insesizabilă, te-ai fi lovit instantaneu de zidul pietrificat și rece al *nimicniciei*. Acel *ceva*, care a început să se miște la un moment dat, împins de instinctul tangibil al existenței, erai chiar *tu*, propria-ți persoană *înălțată* la rangul de *cădere*.

*

Detectivul Mallone privea îngrozit cadavrul femeii întins pe asfaltul rece din fața blocului de la care aceasta căzuse. O baltă de sânge își croise drum printre creștăturile străzii, răspândind în jur un miros de făptură fragedă, care își găsește sfârșitul în mod tragic, înainte de vreme. Cutia craniană era spartă și creierii femeii erau întinși pe jos în diferite părți, ca și cum ar fi format un puzzle irezolvabil. Brațele erau deschise larg, ca și cum ar fi îmbrățișat întreaga lume, pentru ultimă data și pentru totdeauna. Dacă abdomenul, care prezenta o proeminență ușor evidentă nu s-ar fi opus în urma impactului cu solul, probabil că femeia care zăcea acum întinsă pe asfalt, ar fi intrat pe jumătate în acesta, devenind parte integrantă a sa.

Stătea într-o poziție incomodă cu fața spre pământ, căzând în plin și în gol de la o distanță ce nu-i putea curma viața. Stătea ca și cum ar fi privit înăuntrul acestei lumi crude, de la care nu mai poți obține nimic, și într-o încercare disperată

și nevralgică de ultimă clipă, cauți totuși un răspuns, chiar dacă acesta este atât de radical.

Mallone intuia că era o sinucidere și încerca să deslușească cauzele care au dus la producerea ei. Trupul femeii îi comunica în mod indirect acest lucru. Știa că nu o mână ucigașă o împinsese pe aceasta de la fereastra locuinței, ci că propria conștiință făcuse acest lucru atât de violent. Era un expert în meseria sa de detectiv, și nu de puține ori rezolvase cazuri dintre cele mai grele, doar de la primul contact cu scena întâmplării. În decursul anilor învățase că mai mult de jumătate din consecințele acțiunii se află la locul impactului, și că dacă ai o privire pătrunzătoare și o minte ageră poți desluși imediat, fără prea mult efort, o parte a labirintului ce se înalță atât de sfidător și de convingător în fața anchetatorilor. Nu se lăsa niciodată înșelat de aparențe, pentru că mergea dincolo de ele.

*

Ne poate spune cineva că viața nu începe și nu se termină, cu o prelungă *cădere în gol*? O cădere eternă ce prefigurează starea aducerii aminte, a re trăirii conclusive a fiecărui detaliu, într-un timp ce nu își mișcă niciodată secunde. E destul de evident, că atunci când intrăm în mâinile vieții, semnăm involuntar un pact cu

moartea, subscriem condiției ei precare, și atunci, când toate câte ne înconjoară sunt deșertăciuni, după cum ne spune și *Eclesiastul* în cartea sa, ce putem face noi, niște ființe atât de fragile? De fapt, care este rostul nostru? Există vreunul în toată această imensitate ce nu ține cont câtuși de puțin de micimea înfățișării noastre?

Cum ar trebui să arate omul care să-și poată depăși *căderea*? Sau mai bine zis, ce ar trebui el să facă, să poate trece peste acest *neajuns*? Să se sinucidă, sau să continue să trăiască, când sensul devine fără de sens, când logica se pierde în pânzele absurdului, și când flacăra sensibilă a lumânării e înconjurată în întregime de întuneric?

Nu știu de ce se întâmplă adesea, ca amintirea unei ființe dragi, pe care am îngropat-o demult în conștiință, să persiste timp îndelungat înăuntrul nostru și să revină în mod neașteptat la suprafață, să se trezească ca un vulcan în mijlocul nopții veșnice și să strige cu toată puterea sa către noi, să ne vorbească, așa cum ne vorbesc ideile, atunci când se derulează fugitiv prin labirinturile întortocheate ale minții. E un fenomen ciudat și inexplicabil, care trezește întreaga ființă la viață, revigorând-o dintr-o singură suflare.

De fapt, acum, când uraganul tristelor dureri a dat buzna peste liniștea nevătămată a sufletului, spulberând-o, mi-aș permite să pun o altă întrebare, una care atinge în mod

direct existența: *Ce ar fi omul fără amintirile sale?* În lipsa lor ar mai fi el ceva, sau n-ar mai fi nimic? Cu siguranță că ar fi. Ar fi TOTUL...

Când văzu anunțul din ziar, dr. Baldwin o recunoscuse. Nu se schimbase foarte mult. Părul negru și lung, puțin ondulat, dezvăluia un chip inconfundabil: forma suavă și fină a feței, pe care se adăugau succesiv, într-o armonie desăvârșită și neafectată, elementele definitorii, și vom începe aici cu descrierea ochilor care erau mari și bulbucăți, privind spre un orizont inexistent, asemănători cu cei ai *Domnișoarei Pogany*, celebra sculptură a lui Brâncuși, varianta din anul 1913, apoi, de remarcat erau și buzele, care nu erau mici și inobservabile ca în sculptura anterior amintită, ci dimpotrivă, erau mari și cărnoase, foarte frumos decupate și așezate acolo într-un contrast direct proporțional cu ochii, completându-se reciproc pentru punctul central al feței, care dezvăluia un nas subțire și feminin.

Dr. Baldwin își spusese atunci: „ea trebuie să fie”. Mai privi odată cu atenție poza din ziar, și rămase mut pentru câteva clipe. Nu îi venea să creadă. De când plecase de la Northown Bank, și își deschisese propriul cabinet de psihiatrie, acum aproximativ patru luni, nu mai știa nimic de ea. Se evaporase în neant. Apoi, când termină de citit tot articolul, își dădu seama de gravitatea și ridicolul situației. Atunci realizează că nimic

nu este întâmplător pe lumea asta, și că toate accidentele se produc cu un scop bine determinat. Simțea că trebuie să ia o decizie, altfel ar fi fost nedrept pentru toți. Conștiința îl muștra și îi cerea răspunsul. Știa că oricum avea să fie și el pedepsit într-o zi pentru greșelile sale, și nu vroia să aștepte aceea zi, care avea să-l lovească pe neașteptat cu o parșivă viclenie. Dacă ar fi avut la îndemână un bici, din acelea care folosesc în mânăstiri călugării, s-ar fi autoflagelat, s-ar fi biciuit până la sânge o zi întreagă. Dar nu avea...

Titlul din ziar, era scris cu litere mari: *„După tragicul accident din liftul diabolic, familia LaShawn se stinge definitiv”*. Lângă, era o poză a soției lui Manton, iar mai jos se continua articolul, din care vom reproduce aici o parte:

„După aproximativ o săptămână de la moartea neașteptată a domnului Manton LaShawn, care lucra la celebra companie de telecomunicații «People Talk», și care își va găsi groaznicul sfârșit în urma unei căderi în gol cu liftul, de aproape 70 de etaje, datorită unei defecțiuni a sistemului de curent, soția acestuia, Amy LaShawn, însărcinată în luna a patra, se aruncă de la fereastra apartamentului în care cei doi locuiau, amplasat la etajul 13, al unei clădiri de locuințe, murind împreună cu copilul nenăscut. Se pare că vestea insuportabilă a morții soțului a împins-o pe aceasta la un act necugetat, din care nimeni și nimic nu o putea

opri, nici măcar copilul pe care îl purta în pântece...”

Dr. Baldwin înțelese atunci toate cauzele care au dus la situația de față, și știa că purta și el o parte din vina celor întâmplate. Acum își înțelese pentru prima dată pacienții pe care îi trata, dereglările comportamentale ale acestora și fobiile de care sufereau. Era pentru prima dată, când, ca și psihiatru se simțea neputincios, cu alte cuvinte, că avea el însuși nevoie de un psihiatru. Dar nu era nimeni în biroul său care să îl consoleze, care să îi ofere un sfat, să îi îndrume pașii, așa cum îi îndruma el pe pacienții săi.

Gândindu-se la pacientul său, Manton LaShawn, pe care încercase din răspuțeri să-l trateze, și aflând acum, pe această cale, despre tragicul său destin, gândi în sinea lui, fără a putea ști de ce, că poate așa era mai bine pentru LaShawn, pentru că după cum spunea și Murphy în celebrele sale legi: **„Mai bine să ai un sfârșit de coșmar decât un coșmar fără de sfârșit”**. Poate că în acest fel, coșmarul insuportabil al lui LaShawn se sfârșise, și îl scăpase pe acesta, odată pentru totdeauna, de teribila senzație a *căderii în gol*, sau poate că, mort fiind, continua să cadă și acum, dincolo de această lume, într-un abis și mai mare. Într-o zi avea să afle și el asta, să simtă pe pielea lui cum e să mori, dacă viața continuă într-adevăr, sau dacă, dimpotrivă,

se oprește suspendată undeva într-o clipă care uită să mai bată, să-și mai pulseze suferința într-o anumită direcție. Cine știe? Acum gusta viața, dar gustul acesta devenea din ce în ce mai amar, creându-i un disconfort vecin cu nebunia.

Atunci Maximilian tresări. Își aduse aminte de ceva important, de ceva la care ținea foarte mult. Deschise sertarul de sus al biroului de lucru, la care se afla, și undeva în spate, ascunsă parcă cu premeditare printre celelalte obiecte care umpleau sertarul până la refuz, găsi cutia aceea roșiatică, de mărimea unui telefon mobil, căptușită cu o croială fină de pluș, în care păstrase și acum, ceea ce nu avusese niciodată prilejul să folosească. O trase cu grijă afară și o deschise ca și cum ar fi înfăptuit un ritual sacru, cu o atenție și o plăcere nespusă, de parcă, conținutul acelei cutii ar fi fost o ființă vie, și n-ar fi vrut în ruptul capului să o rănească.

Din spatele capacului protector al cutiei, răsări o splendoare de inel care strălucea din toate unghiurile de incidență. Era de o perfecțiune aparte, care lăsa să se întrevadă imediat, atât eleganța cât și stilul cu care fusese executat. În mijloc, asemenea unei flori care tocmai și-a desfăcut petalele, îndreptându-se cu suplețe către soare, se înălța o piatră cristalină, asemănătoare cu un diamant în miniatură. Îl privi cu admirație vreme îndelungată și oftă adânc, frământat probabil de amintirile pe care acest inel buclucaș le trezea în

mintea sa. Probabil că nici el nu mai știa bine la ce se gândește în acele clipe, iar oftatul acela ascuțit, pesemne că era doar un simplu suspin, un suspin după ceva care se pierduse definitiv în negura vremii. Scoase inelul din cutia în care se afla, îl mai privi odată, ca și cum ar fi urmat să se despartă în curând de el, să renunțe în totalitate la frumusețea sa, – singura în care mai credea acum cu adevărat, – și îl așează pe masă. Erau doar ei doi, și gândul care îi *unea*, dar care, în același timp, îi și *despărțea*...

Luă un pix de pe biroul de lucru și o foaie și începu să scrie. Scria cu o repeziciune de nedescris și cu o apăsare atât de aprinsă încât biroul scârțâia din toate încheieturile. Scria ca și cum știa dinainte ceea ce avea de scris, de parcă memorase pe dinafară fiecare cuvânt, și acum, nu făcea altceva decât să le transpună pe foaia de hârtie, fără a se gândi la sensul și la ordinea lor. Era mai mult o scriere mecanică. Termină într-un timp record de scris, și apoi deschise un sertar micuț din partea inferioară a biroului său, pe care nu îl deschidea niciodată. Știa că acum venise momentul. Scoase pistolul nefolosit din sertarul cu pricina, îl încărcă, și trase. Sângele se împrăștie ca apa dintr-un robinet pornit la maxim, în toate direcțiile, murdărind atât scaunul pe care acesta se afla atunci când își pusese pistolul la tâmplă, cât și partea din spate a peretelui și o bună parte a biroului. Sângele sărise, ca și culoarea aruncată de un pictor

abstract pe pânza sa, direct din vârful pensulei.

Întunericul era dens și gol. În liniștea sa profundă, presărată cu zgomote mute, se *auzea* într-o tăcere infernală, strigătul strident al tăcerii. Nu era nimeni în această imensitate și totuși cineva, sau ceva, a început să se miște. Dacă ți-ai fi deschis ochii, cu toate că diferența dintre închiderea și deschiderea lor era absolut insesizabilă, te-ai fi lovit instantaneu de zidul pietrificat și rece al *nimicniciei*. Acel *ceva*, care a început să se miște la un moment dat, împins de instinctul tangibil al existenței, erai chiar *tu*, propria-ți persoană *înălțată* la rangul de *cădere*.

Auzind ciudatul sunet venit din biroul șefului ei, secretara, aflată în camera alăturată, bătău la ușă de câteva ori, după care, văzând că șeful ei nu îi răspunde, intră. În momentul în care deschise ușa și văzu întreaga scenă de coșmar, desprinsă parcă dintr-un film de groază, vru să țipe, dar nu mai avu puterea necesară, așa că o luă la fugă spre primul telefon și formă numărul de urgență al autorităților, abia reușind să se stăpânească și să îndruge câteva cuvinte, pentru a se face înțeleasă.

Poliția sosi în câteva minute și își începu fără nicio reținere investigația. Cazul era simplu, și nu necesita alte cercetări suplimentare, era

vorba despre o sinucidere. Pe biroul victimei era declarația proaspăt scrisă și pătată de sânge a acesteia, iar deasupra ei, se afla un inel cu diamant, foarte plăcut vederii.

După ce fotografie întreaga scenă, detectivul Mallone Fox care avea deja mânușile puse, ridică inelul și îl studie cu atenție. Acesta începu să strălucească în lumina interioară a camerei, ca un nestemat scos din adâncurile pământului dintr-o dată la suprafață. Era mirific. Pe spatele lui era inscripționată o declarație pe care detectivul Mallone nu o înțelegea: „Pentru Amy”.

Apoi zări foaia umplută până la refuz de tușul cald al pixului, amestecat cu sângele și mai cald al decedatului, pe care o ridică și citi:

„În acest moment, de maximă intensitate, viața mea nu mai are niciun rost, mă simt incapabil și inutil pentru aspirațiile acestei lumi. Am încercat o vreme să înțeleg nebunia din mințile oamenilor și durerea din sufletele lor, dar am eșuat. Am ajuns eu însumi în pragul nebuniei.

Prin sfaturile mele de doi bani am grăbit sfârșitul unui om, care după ce vine la câteva ședințe de psihiatrie în cabinetul meu, moare în liftul de serviciu, într-un mod cât se poate de absurd. Nimeni nu merită așa ceva.

Apoi, la aproape o săptămână de la evenimentul

cu pricina, soția acestuia, însărcinată în luna a patra, se sinucide aruncându-se în gol de la etajul apartamentului în care locuia.

Aici intervin eu. Aceasta este vina mea și mi-o asum. (Cele două propoziții erau scrise cu litere mai groase decât celelalte, semn că autorul le scrisese odată, apoi se opriase asupra lor și le îngroșase în mod intenționat).

*Cea pe care am iubit-o atât de mult, neprețuita mea Amy MacVile, se va dovedi în scurt timp nepotrivită pentru mine, sortită altui bărbat, ca și cum iubirea ar fi un joc la loterie, construit pe legile hazardului și întâmplării, cu alte cuvinte pe **noroc**, și nu o certitudine, ceva pe care să te poți baza. Acum sunt ferm conștienți: nu avusesem **noroc**. Un cuvânt mic pentru literatură, dar unul imens pentru soarta și destinul unui om.*

Eu și Amy ne-am cunoscut la banca «MoneySociety» la care lucram amândoi, și ne-am plăcut încă din prima clipă. Nu eram iubiți, dar ne întâlneam destul de des, și mai mereu după serviciu, pentru o partidă năvalnică de sex. Nu știam că are pe cineva, un alt iubit adică, pentru că nu mi-a spus niciodată. Nu mergeam niciodată la ea acasă, nici măcar nu știam unde stă. Ori veneam la mine, și asta se întâmpla în cele mai multe din cazuri, ori mergeam pe la vreun hotel, unde nu stăteam mai mult de câteva ore.

Apoi, într-o zi, încep primele simptome ale unei sarcini, dureri abdominale, grețuri, vărsături, și restul, moment în care Amy își va face și testul de sarcină. Știu că așteptam răspunsul ei cu o nerăbdare ce nu poate fi transpusă în cuvinte, și dacă avea să iasă pozitiv, adică să fie însărcinată, aș fi acceptat cu bucurie întreaga situație. Vroiam chiar să o cer de soție, mă și interesasem pentru un inel scump, însă testul de sarcină era decisiv. Cu toate acestea eram mai mult ca sigur că ea este însărcinată, nu aveam absolut nicio îndoială, de aceea am și cumpărat inelul respectiv, pe care l-am lăsat aici drept mărturie, pentru toți aceia care se vor încumeta să citească ultimele mele cuvinte. Cele mai sincere dintre toate.

Am fost surprins de răspunsul ei, care a venit pentru mine ca o puternică lovitură drept în centrul pieptului, sfărâmându-mi inima în mii de bucățele. Testul ieșise **negativ**, și îl făcuse de mai multe ori, după cum mi-a declarat la vremea respectivă, semn că nu era însărcinată. Apoi, a dispărut pur și simplu și de la banca «MoneySociety» și din viața mea. Nu am mai știut nimic despre ea. Își schimbase numărul de telefon și nu o mai puteam contacta. Pur și simplu se evaporase. Dintre toate femeile din viața mea la ea am ținut cel mai mult, pe ea chiar am iubit-o, dar încercam să nu îi arăt prea mult asta, pentru că știam că ea nu nutrește aceleași sentimente pentru mine. Mă păstra doar ca pe o jucărie sexuală, veșnic la comanda și dorințele ei, iar eu, – eu nu vroiam să forțez deloc nota,

pentru a nu strica întreaga situație, (relativa apropiere care se stabilise între noi).

Simțeam că există un început între noi, o posibilă relație de lungă durată, care s-ar fi consolidat prin apariția acestui copil, pe care îl așteptam și îl iubeam ca pe lumina ochilor. Nu fusesem niciodată căsătorit și știam că acesta ar fi fost momentul, dar m-am înșelat încă odată. De data asta însă, pierdeam un lucru la care țineam, o femeie pe care o apreciam. Despărțirea de ea nu era ca despărțirea de una dintre acele femei pe care nu puneam niciun preț, pe care le foloseam doar pentru a-mi satisface dorințele sexuale.

Acum roata se întorsese împotriva mea, mă ajunsese mânia lui Dumnezeu, eram un însumi folosit și nu puteam face nimic, niciun lucru care să schimbe această situație. La scurt timp după despărțirea de ea, m-am resemnat. Eram dispus să o iau de la început, aveam destui bani încât să agăț orice femeie tânără și să o fac să mă iubească. Dacă nu pentru ceea ce eram, măcar pentru bani.

Într-o zi, primesc vizita unui pacient, tulburat de câteva temeri și fobii, pe nume Manton LaShawn, care se va dovedi a fi de fapt soțul celei pe care eu o iubeam nespus: Amy MacVille, care acum devenise Amy LaShawn. Acest lucru l-am aflat acum, când scriu aceste rânduri, când din greșeală am văzut poza iubitei mele Amy în ziar, alături de povestea tragică ce i-a curmat necruțător viața.

Am înțeles imediat că acel copil pe care îl purta în pânțece, era al meu, de aceea a și dispărut ca o fantomă din viața mea, fără a-mi spune un cuvânt, și am mai înțeles și că în timp ce noi ne întâlneam în acele seri fierbinți, pe care nu le pot nici acum uita, ea se iubea și cu Manton LaShawn devenit ulterior pacientul meu, care, simțind o oarecare neregulă în viața personală, începe să dezvolte temeri și fobii.

*Cred că s-a depărtat atunci de mine pentru că îl iubea mai mult pe LaShawn, de fapt ce spun mai mult, numai pe el îl iubea, care îi va deveni soț, dar care nu știe că va trebui să crească un copil care nu îi aparține. Totuși, o forță mult mai mare decât noi, inexplicabilă din orice punct de vedere, vede toate aceste lucruri care se petrec sub soare în fiecare clipă, și decide să nu le lase la voia întâmplării. Astfel, situația se va schimba, unindu-ne pe toți patru într-un destin ce se va continua și dincolo de moarte, pentru că viața asta, nu reprezintă altceva decât o prelungă **cădere în gol**, iar în momentul în care ajungi la capăt, în momentul în care nu mai ai unde să cazi, atingi moartea.*

*LaShawn moare într-un accident de lift, Amy se aruncă de la etaj cu propriul meu copil, iar eu, **eu pentru ce mai trăiesc?**"*

Maximilian Baldwin
25 Octombrie 2010

**În anul 2010, la
Editura „AXIS LIBRI”
a Bibliotecii Județene „V.A. Urechia” Galați
semnalăm următoarele apariții:**

Omul tranziției / Ivan Ivlampie;
Totalitarism și victimizare / Viviana Ivlampie;
Ghidul turistic al Galațiului / Zanfîr Ilie, Pompiliu
Comșa;
Dialoguri socratice / Viorel Dinescu;
Dicționar enciclopedic de expresii celebre / Teo-
dor Parapîru
Trandafirul galben / Nicolae-Paul Mihail;
Războiul lui Puf / Ioan Toderiță;
Am fost cândva OM / Marius Cioarec;
Catrafuse / Victor Cilinca;
Povestiri despre demonul politic / Ion Cordonea-
nu;
Indexarea publicațiilor de drept / Dorina Bălan;
*Biblioteca Publică „V.A. Urechia” Galați : mono-
grafie (Vol. 1 și 2);*
Oameni în memoria Galațiului 2009;
GHIDUL Bibliotecii „V.A. Urechia” 2010;
*Anuarul evenimentelor culturale 2010 (Anul I, Nr.
1);*
Buletinul Fundației Urechia (Anul 8, Nr. 11);
Revista AXIS LIBRI (Anul III, nr. 6, 7, 8, 9)
Revista Asociația - trimestrial

În curs de apariție
la

Puzzle cu Vasile / Katia Nanu

Ion Barbu: categorii abisale matematice/

Ioan Toderiță

Domnul Darwin de Veneția / Teodor Parapiru

Bună seara, domnule Mallarmé / Ioan Toderiță

Agonie de sărbători / Aurel Stancu

Arhipelag stelar / Viorel Dinescu

Filmul american / Grid Modorcea

ALDYN, pe numele său adevărat **Dănilă Alexandru-Adin**, s-a născut la data de 26 martie 1988 în România, orașul Galați, și este un artist contemporan, pasionat de arte ca: pictura, literatura, muzica și sculptura.

1989-1994 – Primii șase ani din viață și-i petrece în satul Stoieniști, din județul Prahova, aproape de Ploiești.

1995-1998 – Școala primară

1999-2002 – Școala Generală nr. 5 „Cuza-Vodă” din Galați

2003-2006 – Liceul Teoretic „Dunărea” din Galați, cu profilul matematică informatică intensiv.

2007-2009 – Facultatea de „Relații Internaționale și Studii Europene” din cadrul Universității „Danubius” din Galați.

În anul 2008 organizează în cadrul Universității Danubius din Galați și prima sa expoziție intitulată „Aldyn și Arta realității”, fiind expuse șapte tablouri cu tema portretului feminin.

În anul 2009 organizează tot în cadrul Universității Danubius din Galați, încă două expoziții, prima purtând numele de „Biomecanism de vis”, iar cea de-a doua „Portrete și Oglinzi”.

